

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน รวมทั้งศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมลำัญศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ทำการเสนอ ดังนี้
  - 1.1 ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง
  - 1.2 ปัญหาทางวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมลำัญศึกษา
  - 1.3 การแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมลำัญศึกษา
2. การศึกษาความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ทำการเสนอ ดังนี้
  - 2.1 ลักษณะกลุ่มตัวอย่างครูและนักเรียนที่ใช้ศึกษาความคิดเห็นต่อวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน
  - 2.2 ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมลำัญศึกษา
  - 2.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูและนักเรียน จำแนกตามเพศ ต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน
3. เปรียบเทียบข้อมูลของการปฏิบัติจริงกับความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางต่าง ๆ ผู้วิจัยได้นำเอาสัญลักษณ์และอักษรย่อทางสถิติมาใช้ ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$ หมายถึง มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean)

S	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
SS	หมายถึง	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบน (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบน (Mean Squares)
F	หมายถึง	อัตราส่วนความแปรปรวนของฟิชเชอร์ (Fisher's Variance Ratio)
df	หมายถึง	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญที่ระดับ 5%
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญที่ระดับ 1%

1. ผลการศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาได้มาจากการคัดข้อบันทึกและการสัมภาษณ์ครู จำนวน 416 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 28 โรงเรียน ในเขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา ลักษณะครูผู้ให้ข้อมูลเสนอในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 ลักษณะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

จำแนกตาม	จำนวนครู (คน)	ร้อยละ
ขนาดโรงเรียน		
ขนาดเล็ก	81	19.47
ขนาดกลาง	85	20.43
ขนาดใหญ่	250	60.09
รวม	416	100
เพศ		
ชาย	208	50.00
หญิง	208	50.00
รวม	416	100

จากตารางที่ 5 พบว่า ครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นครูในโรงเรียนขนาดใหญ่ และเพศของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับหญิง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุป เกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมนักเรียน จำแนกได้ 4 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง
2. พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง
3. พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน
4. พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

ปัญหาทั้ง 4 ประเภท เมื่อวิเคราะห์ย่อยพบว่า มีจำนวนแตกต่างกันดังแสดงในตารางที่ 6 ถึง 9 คือ

ตารางที่ 6 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง

ปัญหาร้ายแรง	จำนวนครั้งของปัญหา	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. หนีโรงเรียน	101	35.31
2. ขาดเรียนบ่อย ๆ	88	30.77
3. ทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย	79	27.62
4. ดิตยา เล่พติด	3	1.05
5. เล่นการพนัน	13	4.55
6. ลักขโมย	2	0.70
รวม	286	100

จากตารางที่ 6 ปัญหาที่ร้ายแรงนั้น เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่จัดบันทึก พบว่ามีความมากมายน้อยต่างกัน ดังนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ ปัญหาหนีโรงเรียน (35.31%) อันดับรองลงไป คือ ขาดเรียนบ่อย ๆ (30.77%) และทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย (27.62%) และน้อยที่สุด คือ ลักขโมย (0.70%)

ตารางที่ 7 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง

ปัญหาที่ไม่ร้ายแรง	จำนวนครั้งของปัญหา	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. มาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง	207	30.58
2. แต่งกายผิดระเบียบ	212	31.31
3. หลีกเลี้ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ	37	5.47
4. สูบบุหรี่	119	17.58
5. ไม่รักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน	47	6.94
6. ไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน	55	8.12
รวม	677	100

จากตารางที่ 7 ปัญหาที่ไม่ร้ายแรงนั้น เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่จัดบันทึกพบว่า มีความมากมายต่างกันดังนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ ปัญหาแต่งกายผิดระเบียบ (31.31%) อันดับรองลงไปคือ มาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง (30.58%) และน้อยที่สุดคือ หลีกเลี้ยงเข้าแถว-เคารพธงชาติ (5.47%)

ตารางที่ 8 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	จำนวนครั้งของปัญหา	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ไม่มีสัมมาคารวะ	414	15.45
2. ความเกียจคร้าน	233	8.69
3. ความลึกลับ	407	15.19
4. ความลู่ร้าย	180	6.72
5. ความเกเร	164	6.12
6. ความเห็นแก่ตัว	116	4.33
7. ความไม่ซื่อสัตย์	88	3.28
8. การขัดคำสั่ง	83	3.09
9. มีกิริยาวาจาไม่ดี	423	15.78
10. ความดื้อ	79	2.95
11. ความขัดแย้ง	212	7.91
12. ความทะเลาะวิวาท	109	4.07
13. ความโกรธ	72	2.87
14. ความสะเพร่า	82	3.06
15. ความหยิ่งจองหอง	18	0.67
รวม	2,680	100

จากตารางที่ 8 ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่ามีความมากมายต่างกันดังนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ มีกิริยาวาจาไม่ดี (15.78%) อันดับรองลงไป คือ ไม่มีสัมมาคารวะ (15.45%) และความลึกลับ (15.19%) และน้อยที่สุด คือ ความหยิ่งจองหอง (0.67%)

ตารางที่ 9 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

ปัญหาในการเรียนการสอน	จำนวนครั้งของปัญหา	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ความไม่สนใจเรียน	427	34.38
2. การคัดลอกงานผู้อื่น	142	11.43
3. การหนีเรียน	121	9.74
4. การทรนงว่ามีความรู้ดีกว่าครู	54	4.35
5. การไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจ บทเรียนดีพอ	498	40.10
รวม	1,242	100

จากตารางที่ 9 ปัญหาในการเรียนการสอนนั้น เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ พบว่ามีความมากมายต่างกันดังนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ ปัญหาการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ (40.10%) อันดับรองลงไป คือ ความไม่สนใจเรียน (34.38%) และน้อยที่สุดคือ การทรนงว่ามีความรู้ดีกว่าครู (4.35%)

จากปัญหาทั้ง 4 ประเภท เมื่อศึกษาถึงวิธีแก้ปัญหา โดยแจกแจงย่อยพบว่ามีจำนวนแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 10 ถึง 13 ดังนี้

ตารางที่ 10 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. หนีโรงเรียน	1. เรียกนักเรียนมาพบส่วนตัว ชี้แจงตักเตือน และภาคทัณฑ์	18	17.82
	2. เรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง	17	16.83
	3. เรียกมาพบส่วนตัว ถามล่าเหตุไม่เพียงพอจึงลงโทษให้หลายล่า	58	57.43
	4. ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่น หนีโรงเรียน เพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น	3	2.97
	5. ลงโทษนักเรียนในห้องพักครู และประกาศให้นักเรียนอื่น ๆ ทราบโดยระบุชื่อ	5	4.95
	รวม	101	100
2. ขาดเรียนบ่อย ๆ	1. ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้าน ก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน	69	78.41
	2. พบผู้ปกครอง เมื่อไม่มีเหตุอันควรจึงลงโทษเขียนและภาคทัณฑ์	13	14.77
	3. ติดต่อผู้ปกครอง ขาดเรียนเกิน 7 วันโดยไม่มาติดต่อกับทางโรงเรียน ก็ตัดชื่อออก	6	6.82
	รวม	88	100

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
3. ทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย	1. ลงโทษทั้งคู่ตามความหนักเบาหน้าแถวนักเรียน เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง	30	37.97
	2. ให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบา แต่ประกาศเหตุการณ์นี้โดยไม่ระบุชื่อ เพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง	48	60.76
	3. เรียกมาชี้ผลเสียของการกระทำ ให้รู้สึกผิดใจ ระวังความโกรธ การให้อภัยไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้	1	1.27
	รวม	79	100
4. ติดยาเสพติด	1. พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา และให้ลาออกไป	1	50.00
	2. พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา และร่วมกันแก้ตามสาเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ	1	50.00
	รวม	2	100

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
5. เสื่อมการพ่น	1. เรียกมาลงโทษหน้าแถวและให้รับปากว่าไม่ปฏิบัติฮัก	3	23.08
	2. อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แล้งผู้ปกครองทราบและภาคทัณฑ์	2	15.38
	3. อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หาลาบจำและภาคทัณฑ์	8	61.54
	รวม	13	100
6. สักขโมย	1. พบผู้ปกครองขุดไย้องคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหาตามล่าเหตุ ไม่ลงโทษ	1	50.00
	2. พบผู้ปกครอง ให้ขุดไย้องคืน ลงโทษเขียนและภาคทัณฑ์	1	50.00
	รวม	2	100

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 10 วิธีแก้ปัญหาร้ายแรง เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่จัดบันทึกพบว่า

ปัญหาหนีโรงเรียนนั้น แก้โดยการเรียกมาพบส่วนตัว ถามล่าเหตุ ถ้าไม่เพียงพอ-
 ลงโทษให้หาลาบจำ สูงสุด (57.43%) ส่วนแก้โดยการร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ
 เช่น หนีโรงเรียนเพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น
 น้อยสุด (2.97%)

ปัญหาขาดเรียนบ่อย ๆ นั้น แก้โดยร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่น
 เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน สูงสุด (78.41%) ส่วนวิธีแก้โดยติดต่อผู้ปกครองขาดเรียน-
 เกิน 7 วัน โดยไม่มาติดต่อกับทางโรงเรียนก็คัดชื่อออก น้อยสุด (6.82%)

ปัญหาทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย แก้โดยการให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัว
 และลงโทษตามความหนักเบา แต่ประกาศเหตุการณ์โดยไม่ระบุชื่อ เพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอา
 ขี้ขลาดอย่าง สูงสุด(60.76%) ส่วนวิธีแก้โดยเรียกมาชี้มูลเสียของการกระทำ ให้รู้สำนึก-
 ความโกรธ การให้อภัย ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ น้อยสุด (1.27%)

ปัญหาติดยาเสพติด แก้โดยพบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษาและให้ลาออกไปและ
 พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา แล้วแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เมื่อหายแล้วให้กลับมาเรียนต่อ
 เกิดขึ้นเท่ากัน วิธีละ 1 ราย (50.00%)

ปัญหาเล่นการพนัน แก้โดยการอบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หาลาบจำ และ
 ภาคทัณฑ์ สูงสุด (61.54%) ส่วนวิธีแก้โดยอบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แจ้งผู้ปกครองทราบและ
 ภาคทัณฑ์ น้อยสุด (15.38%)

ปัญหาลักขโมย แก้โดยการพบผู้ปกครองขุดใจของคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์
 พร้อมแก้ปัญหาตามล่าเหตุ ไม่ลงโทษ และพบผู้ปกครองให้ขุดใจของคืน ลงโทษเขียนและ-
 ภาคทัณฑ์ เกิดขึ้นเท่ากัน คือ วิธีละ 1 ราย (50.00%)

ตารางที่ 11 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง

ปัญหาไม่ร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. มาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง	1. ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้านอยู่ไกลให้ปรับตัวมากขึ้น	81	39.31
	2. ลงโทษเท่า ๆ กันทุกคน เพราะถือว่าทำผิดระเบียบของโรงเรียน	49	23.67
	3. ลงโทษไม่เท่ากัน โดยดูเหตุผลของแต่ละคนประกอบ	77	37.20
	รวม	207	100
2. แต่งกายผิดระเบียบ เช่น ฌมายาว เป็นต้น	1. เรียกออกจากแถว ลงโทษหลังจากให้นักเรียนอื่นเข้าห้อง โดยการกร้อนผม หรือเปียน	135	63.68
	2. เรียกออกจากแถว มารับใบบันทึกผิดไปแก้ไข และลงโทษบ้างตามสมควร หลังจากให้นักเรียนอื่นเข้าห้อง	52	24.53
	3. ตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไข บันทึกความผิดไว้และภาคทัณฑ์	25	11.79
	รวม	212	100

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ปัญหาไม่ร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
3. หลีกเลี้ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ	1. ถ้ามเหตุผล ไม่มีเหตุอันควร จึงลงโทษเขียน	6	16.22
	2. ถ้ามเหตุผล แก่ตามล่าเหตุ เช่น ไม่ล่บาย หรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอันควรก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้	31	83.78
	รวม	37	100
4. ลูบหู	1. เรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้คนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง	2	1.68
	2. พบส่วนตัว ชี้ผลเสียของการกระทำ ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้	28	23.53
	3. เรียกมาพบส่วนตัว ชี้ผลเสียของการกระทำและลงโทษให้หลายจ่า	86	72.27
	4. เปิดโอกาสให้ลูบในห้อง โดยครูควบคุม เพื่อป้องกันการแพร่ขยายและพฤติกรรมอื่นที่ตามมา	3	2.52
	รวม	119	100

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ปัญหาไม่ร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
5. ไม่รักษาทรัพย์สินของโรงเรียน	1. ขาดใช้ของและลงโทษ ในฐานะทำลายทรัพย์สินของ- โรงเรียนเสียหาย	1	2.13
	2. ขาดใช้ของและชี้แจงอบรมให้ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวม การละเมิดของ	33	70.21
	3. ขาดใช้ของ ชี้แจงอบรม และถามว่าจะให้ลงโทษโดยวิธีใด ลงโทษตามสมควร	4	8.51
	4. ไม่ขาดใช้ของ เพียงแต่ตักเตือนและภาคทัณฑ์	9	19.45
	รวม	47	100
6. ไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของ โรงเรียน	1. เรียกออกมานอกแถวในขณะที่เข้าแถว ลงโทษเขียนในฐานะ ไม่ให้ความร่วมมือ	5	9.09
	2. ชี้ให้เห็นประโยชน์ของกิจกรรม และมอบให้มีส่วนร่วมใน- กิจกรรมมากขึ้น ไม่ลงโทษ	23	41.83
	3. เรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงอบรมและให้ทำงานขยับและเขียน พอดควร	27	49.09
	รวม	55	100

จากตารางที่ 11 วิธีแก้ปัญหาไม่ร้ายแรง เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่จัด
บันทึก พบว่า

ปัญหามาโรงเรียนล่าช้าบ่อยครั้ง แก้โดยวิธีร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้าน
อยู่ไกลก็ให้รับตัวมากขึ้น มากที่สุด (39.13%) และโดยวิธีลงโทษเท่า ๆ กันทุกคน เพราะ
ถือว่าทำผิดระเบียบของโรงเรียน น้อยที่สุด (23.67%)

ปัญหาแต่งกายผิดระเบียบ เช่น ฌมายาว เป็นต้น แก้ปัญหาโดยเรียกออกมาจากแถว
ลงโทษหลังจากให้พักเรียนอื่นเข้าห้อง โดยการกร้อนผมหรือเชียน มากที่สุด (63.68%) และ
โดยวิธีตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไข บันทึกความผิดไว้-
และภาคทัณฑ์ น้อยที่สุด (11.79%)

ปัญหาหลีกเลี่ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ แก้ปัญหาโดยการถามเหตุผล แก่ตามล่าเหตุ
เช่น ไม่สบายหรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอื่นควรก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะ
ไม่ประพฤติอีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (83.78%) แก้โดยวิธีถามเหตุผล ไม่มีเหตุอื่นควร
จึงลงโทษเชียน น้อยที่สุด (16.22%)

ปัญหาลุ่มบุนหรี แก้ปัญหาโดยเรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงผลเสียของการกระทำ และ
ลงโทษให้หาลาบจำ มากที่สุด (72.27%) และแก้โดยเรียกมาลงโทษหน้าแถวเพื่อไม่ให้คนอื่น-
เอาเยี่ยงอย่าง น้อยที่สุด (1.68%)

ปัญหาไม่รักษาทรัพย์สินส่วนตัวของโรงเรียน แก้ปัญหาโดยวิธีขังไย้องและชี้แจงอบรมให้
ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวม หรือการละเมิดสิ่งของ มากที่สุด (70.21%) และโดยวิธีขังไย้องและ
ลงโทษ ในฐานะทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนให้เสียหาย น้อยที่สุด (2.13%)

ปัญหาไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน แก้ปัญหาโดยเรียกมาพบส่วนตัว
ชี้แจงอบรมและให้ทำงานชดเชยและเขียนพอดควร มากที่สุด (49.09%) และโดยวิธีเรียกออก
มาจากแถว ลงโทษเขียนในฐานะไม่ให้ความร่วมมือ น้อยที่สุด (9.09%)

ตารางที่ 12 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ไม่มีสัมมาคารวะ	โรงเรียนอบรมชี้แจงนักเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้งเกี่ยวกับการทำความเคารพ และสัปดาห์ครูเวรมาขึ้นทางเข้าประตูโรงเรียนในตอนเช้า เพื่อฝึกนักเรียนทำความเคารพ ส่วนปลีกย่อยจากนั้น		
	1. ดูว่ากล่าวทันทีที่พบเห็น แล้วให้ทำความเคารพใหม่	178	43.00
	2. ให้ครูประจำชั้นหรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม	174	42.03
	3. จดเลขประจำตัว ประกาศหน้าแถว พร้อมอบรมชี้แจงนักเรียนอื่น ๆ ด้วย	15	3.62
	4. ตักเตือนอบรมชี้แจงก่อน พบอีกสิ่งลงโทษ เช่น ให้ทำความเคารพใหม่เดี๋ยวนั้น เก็บเศษกระดาษ เขกพื้น เป็นต้น	47	11.35
	รวม	414	100
2. ความเกียจคร้าน	1. แก่ตามล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่น สุขภาพไม่สมบูรณ์ ใจ หรือฉลาดจนเกินไป การสอนของครูไม่ดี หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ	54	23.18
	2. เรียกนักเรียนมาอบรมชี้แจง แล้วมอบงานเดิมพร้อมงานใหม่ให้ทำเพิ่มขึ้นอีกพอควร	133	57.08
	3. ย้ำให้เห็นผลเสียของความเกียจคร้าน ปล่อยให้ทำสิ่งใจลดงานลงบ้าง เพิ่มงานมากขึ้นเมื่อเห็นนักเรียนดีขึ้น	46	19.74
	รวม	233	100

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
3. ความล้าปรก	1. ว่ากล่าวตักเตือนกรณีทำงานไม่สะอาด หรือทิ้งเศษกระดาษ ให้ทำให้เรียบร้อย หรือเก็บไปทิ้งถังขยะเสีย กรณีของความสะอาดห้องเรียนจะประกาศให้นักเรียนอื่นทราบหน้าแถวตอนเช้า โดยระบุชื่อห้องและความคิด รวมทั้งอบรมให้แก้ไข	94	23.09
	2. ครูฝึกหัดนักเรียนให้เกิดความขยันทำความสะอาด เมื่อสิ่งอะไรไป- แล้วก็ตรวจตราให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานล้าปรกหรือทิ้งเศษกระดาษก็ทำการตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วให้แก้ไข ให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดห้องเรียน เดินตรวจตราในตอนเช้า แล้วระบุสิ่งต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดานดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง	313	76.91
	รวม	407	100
4. ความลุ่มลุ่มร้าย	1. ว่ากล่าวทันทีที่พบ ปังคับไม่ให้นักเรียนเป็นคนไข้อยู่ลุ่มลุ่มร้าย กรณีที่ ระดับประจำของมีค่ามาโรงเรียนก็รีบเสีย และจะคืนให้เมื่อมีผู้- ปกครองมาขอรับคืน	60	33.33
	2. ฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ให้ฝากเงินออมสิน หรือรู้จักการ สละสลม เช่น สละสลมแล้วตมปี และอบรมชี้แจงเล่มอถึงการรู้จักถนอมไข ของ และเครื่องแต่งกายมีค่าไม่ให้ระดับประจำมาโรงเรียน	120	66.67
	รวม	180	100

ตารางที่ 12 (ต่อ)

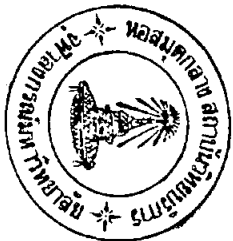
ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
5. ความไม่เกรง	1. ติดตามล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่น มาจากสัญญาชัตตญาณแห่งการต่อสู้ หรือมาจากนิสัย ก็แก้ตามล่าเหตุนั้น ๆ	84	51.22
	2. ว่ากล่าวทัณฑ์ทัพบ และคาดโทษ	20	12.20
	3. เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงและลงโทษตามกรณี	60	36.58
	รวม	164	100
6. ความเห็นแก่ตัว	1. ว่ากล่าวทัณฑ์ทัพบ และให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น	96	82.76
	2. เรียกมาพบส่วนตัว ฝึกอบรมให้ทำงานที่ต้องการความช่วยเหลือ และประกาศยกย่อง	20	17.24
	รวม	116	100
7. ความไม่ซื่อสัตย์ (ความเท็จ)	1. ลงโทษเขียน ในฐานะพูดเท็จต่อครู	16	18.18
	2. ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีใครเชื่อถือ และคบค้าสมาคมด้วย ครูเลียวใจอย่างยิ่งและไม่พอใจที่นักเรียน ทำอย่างนั้น	20	22.73
	3. ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความ เสื่อมในการเชื่อถือเด็กชั่วขณะหนึ่ง จนเด็กกลับตัวได้	15	17.04
	4. ครูถามนักเรียนว่าทำผิดหรือไม่ เมื่อนักเรียนยอมรับผิด ถามว่าจะให้ ครูลงโทษอย่างไร ลงโทษพอสมควร	37	42.05
	รวม	88	100

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
8. การขัดคำสั่ง	1. ถ้ามหาเหตุผล เมื่อไม่มีเหตุผลเพียงพอลงโทษเขียน	45	54.22
	2. แก้ตามล่าเหตุโดยพิจารณาที่ตัวครู ครูอาจมีลักษณะทำทาง ความประพฤติไม่ดี และไม่ได้คบค้าสมาคมกับนักเรียนอย่างพควรหรือนักเรียนมีเหตุผลอื่น	18	21.69
	3. เมื่อนักเรียนผิดจริง ครูแสดงความไม่สนใจกับนักเรียนผู้นั้นอีกจนกว่าจะดีขึ้น และยกย่องคนที่ทำตามคำสั่ง	3	3.61
	4. เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว ชี้แจงถามเหตุผล คัดโทษเมื่อนักเรียนผู้นั้นไม่มีเหตุอันควร	17	20.48
	รวม	83	100
9. มีกิริยาวาจาไม่ดี	1. ครูว่ากล่าวนักเรียนทันทีที่พบ และบังคับให้พูดใหม่	189	44.68
	2. ผูกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปาก หรือทำทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจาไพเราะ	84	19.86
	3. เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและคัดโทษนักเรียนผู้นั้น	150	35.46
	รวม	423	100

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในรวมเบ็ดเสร็จของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
10. ความทะลึ่งตึงตัง	1. ดูว่ากล่าวนักเรียนผู้มันหันที่ต่อหน้าเพื่อน ๆ เพื่อให้รู้ถึงนิสัย และไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่าง	24	30.38
	2. แก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดคุยแจ่มให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้นั่งใกล้คนที่เรียบร้อย ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะลึ่ง และอื่น ๆ	41	51.90
	3. ให้มาแสดงกิริยาอย่างนั้นอีกหน้าห้อง เพื่อให้รู้สึกอายเพื่อ จะได้เข็ด-หลาบ ถ้าไม่แสดง ลงโทษหน้าห้อง	10	12.66
	4. เรียกมาพบพร้อมมอบบรมตักเตือนและลงโทษพอควร	4	5.06
	รวม	79	100
11. ความโกรธ	1. ครูปลอมโยนก่อน แล้วจึงสอบถามสาเหตุพร้อมมอบบรมชี้แจงโดยแนะนำให้คิดถึงการที่เป็นไปแล้วในเวลาทีโกรธ จะทำให้นักเรียนผู้มันรู้สึกตัวได้ดี	20	9.43
	2. ครูดูว่ากล่าวนักเรียนที่แสดงนิสัยอย่างนี้ออกมา และลงโทษเพื่อไม่ให้ นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง	114	53.77
	3. ครูหางานที่ต้องใช้ความอดทนให้ทำ และหาหนทางให้ได้คบค้าสมาคมกับคนอื่น ๆ	60	28.30
	4. ครูแสดงความไม่สนใจ เมื่อนักเรียนผู้มันทำรุนแรง เรียกมามอบบรมชี้แจง และลงโทษในห้องพักครู	4	1.90
	5. มอบบรมชี้แจงหลังจากที่นักเรียนผู้มันระงับความโกรธลงได้	14	6.60
	รวม	212	100

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
12. ความดี	1. เรียกมาสอบถาม ไม่มีเหตุผลเพียงพอ ชี้แจงอบรมและภาคทัณฑ์	30	27.52
	2. ครูว่ากล่าวและอบรมชี้แจง ถ้ายังดื้ออยู่ลงโทษพอควร	39	35.78
	3. ค่อย ๆ แก้ไขตามขั้นตอน คือ ให้ได้รู้สึกพึ่งตนเอง ทำอะไรด้วยตนเอง เพราะ ความดีเกิดจากการพะเน้าพะนอคนเคยตัว	10	9.18
	4. สอบถามสาเหตุต่าง ๆ โดยคุยกับผู้ปกครองในเรื่องนี้ และร่วมมือกันแก้ไข	30	27.52
	รวม	109	100
13. ความขัดแย้ง	1. ถ้าเกิดกับครู ดูว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่พอแก้ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียน ชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ	29	40.28
	2. กรณีที่นักเรียนผิด ลงโทษตามความหนักเบา พร้อมทั้งอบรมชี้แจงเหตุผล พร้อมให้ขอโทษคู่กรณี	23	31.94
	3. ผูกอบรมนักเรียนให้มีการเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์ และเคารพความคิดเห็นผู้อื่นบ้าง	20	27.78
	รวม	72	100

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ปัญหา ที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
14. ความสะอาด	1. ส่งให้นักเรียนแก้ไขงานชิ้นนั้นใหม่ 2 เท่า พร้อมชี้แจงให้นักเรียนในห้องฟัง ไม่เอ่ยชื่อเพื่อนักเรียนจะได้ระมัดระวัง	25	30.49
	2. ฝึกให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่สะอาดและพิถีพิถันอย่าทำอะไรหืด ๆ เมื่อครูส่งงานไปแล้วต้องติดตามตรวจตราให้นักเรียนทำตาม	57	69.51
	รวม	82	100
15. ความหยิ่งจองหอง	1. ครูดูว่ากล่าวทันทีเมื่อพบนักเรียนแสดงอาการหยิ่งและไม่สนใจนักเรียนผู้อื่น จนกว่าจะดีขึ้น	7	38.89
	2. ครูเรียกนักเรียนมาพบส่วนตัวและแก้เหตุขัดแย้ง	2	11.11
	3. ครูวางอารมณ์เฉย ทำไม่รู้ไม่ชี้ให้นักเรียนจะเกรงกลัวกระดากใจไปเอง	2	11.11
	4. ครูตักเตือนให้นักเรียนรู้สึกโทษของความหยิ่งด้วยตัวของนักเรียนเอง	1	5.55
	5. ครูอบรมชี้แจงและภาคทัณฑ์	3	16.67
	6. ครูอบรมชี้แจงและลงโทษนักเรียนพอควรในห้องพักครู ในฐานะที่นักเรียนแสดงกิริยาไม่สมควรออกมา	3	16.67
	รวม	18	100

จากตารางที่ 12 วิธีแก้ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน เมื่อนำมาวิเคราะห์ โดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์ พบว่า

ปัญหาการไม่มีสัมมาคารวะ แก้ปัญหาโดยวิธีให้ครูประจำชั้น หรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม มากที่สุด (42.03%) แก้ปัญหาโดยวิธีลดเลขประจำตัวประกาศหน้าแถวพร้อมอบรมชี้แจงนักเรียน อื่น ๆ ด้วยน้อยที่สุด (3.62%)

ปัญหาความเกียจคร้าน แก้โดยวิธีเรียกนักเรียนมาอบรมชี้แจง แล้วมอบงานเดิม พร้อมงานใหม่ให้ทำเพิ่มอีกพอควร มากที่สุด (57.08%) แก้โดยวิธีให้เห็นผลเสียของความ - เกียจคร้าน ปล่อยให้ให้กำลังใจ ลดงานลงบ้าง เพิ่มงานมากขึ้นเมื่อเห็นนักเรียนดีขึ้น น้อย ที่สุด (19.74%)

ปัญหาความลึกลับปกปิด แก้โดยวิธีครูฝึกหัดนักเรียนให้เกิดความขยันทำความสะอาด เมื่อ สิ่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตราให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานลึกลับหรือทิ้ง เศษกระดาษ ก็ทำการตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วแก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดห้องเรียน เดิน ตรวจตราในตอนเช้า แล้วระบุสิ่งที่ต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดานดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีก - ครั้ง มากที่สุด (76.91%) และแก้โดยวิธีว่ากล่าวตักเตือนกรณีทำงานไม่สะอาด หรือทิ้ง เศษ กระดาษ ให้ทำให้เรียบร้อย หรือเก็บไปทิ้งถังขยะเสีย กรณีของความสะอาดห้องเรียนจะประกาศ ให้นักเรียนอื่นทราบหน้าแถวในตอนเช้า โดยระบุชื่อห้องและชื่อบุคคลพร้อมมอบหมายให้แก้ไข น้อยที่สุด (23.09%)

ปัญหาความลู่ลื่นลื่น แก้โดยวิธีฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ให้ฝากออมสิน หรือรู้จักการสะสม เช่นสะสมแสตมป์ และอบรมชี้แจงเสมอถึงการรู้จักถนอมใช้ของ และ - เครื่องแต่งกายมีค่าไม่ให้ประดับประดาโรงเรียน (66.67%) และแก้โดยวิธีว่ากล่าวนักเรียน หนักที่พบ บังคับไม่ให้นักเรียนเป็นคนใช้จ่ายลู่ลื่นลื่น กรณีที่ประดับประดาของมีค่ามาโรงเรียน ก็รีบเสีย และจะคืนให้เมื่อมีผู้ปกครองมาขอรับคืน (33.33%)

ปัญหาความเกเร แก้โดยวิธีดูตามล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่นมาจากสัญญาตัญญู - การต่อสู้อ หรือนิสัย ก็แก้ตามสาเหตุนั้น ๆ มากที่สุด (51.22%) และแก้โดยวิธีว่ากล่าวหนักที่พบ และคาดโทษ น้อยที่สุด (12.20%)

ปัญหาความเห็นแก่ตัว แก้โดยวิธีว่ากล่าวทันทีที่พบ และให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (82.76%) และโดยวิธีเรียกมาพบส่วนตัว ผูกอบรมให้ทำงานที่ต้องการความช่วยเหลือ และประกาศยกย่อง (17.24%)

ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ (ความเท็จ) แก้โดยวิธีครูสอบถามนักเรียนว่าทำผิดหรือไม่ เมื่อนักเรียนยอมรับผิด ถามว่าจะให้ครูลงโทษอย่างไร ลงโทษพอสมควร มากที่สุด (42.05%) และแก้โดยวิธีชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความเชื่อมั่นในการเชื่อถือเด็กช่วยละหนึ่ง จนเด็กกลับตัวได้. น้อยที่สุด (17.04%)

ปัญหาการขัดคำสั่ง แก้โดยวิธีถามเหตุผล เมื่อไม่มีเหตุผลเพียงพอจึงลงโทษเขียน มากที่สุด (54.22%) และแก้โดยวิธีเมื่อนักเรียนผิดจริง ครูแสดงความไม่สนใจกับนักเรียนผู้นั้น อีก จนกว่าจะดีขึ้น และยกย่องคนที่ทำตามคำสั่ง น้อยที่สุด (3.61%)

ปัญหาภิกขิยาวาจาไม่ดี แก้โดยวิธีครูว่ากล่าวนักเรียนทันทีที่พบ และบังคับให้พูดใหม่ มากที่สุด (44.68%) และโดยวิธีผูกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดี ในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปาก หรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจาไพเราะ น้อยที่สุด (19.86%)

ปัญหาความทะเลาะวิวาท แก้โดยวิธีแก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้ รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้หนึ่งไกลคนที่เรียกร้อยไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะและอื่น ๆ มากที่สุด (51.90%) และโดยวิธีเรียกมาพบพร้อมอบรมตักเตือนและลงโทษพอควร น้อยที่สุด (5.06%)

ปัญหาความโกรธ แก้โดยวิธีครูดูว่ากล่าวนักเรียนที่แสดงนิสัยอย่างนี้ออกมาและลงโทษ เพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง มากที่สุด (53.77%) และโดยวิธีครูแสดงความไม่สนใจเมื่อนักเรียนผู้นั้นทำรุนแรง เรียกมาอบรมชี้แจง และลงโทษในห้องพักครู น้อยที่สุด (1.90%)

ปัญหาความดื้อ แก้โดยวิธีครูว่ากล่าวและอบรมชี้แจง ถ้ายังดื้ออยู่ลงโทษพอควร มากที่สุด (35.78%) และโดยวิธีค่อย ๆ แก้ไขตามขั้นตอน คือ ให้ได้รู้สึกพึ่งตนเอง ทำอะไรได้ด้วยตนเอง เพราะความดื้อเกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว น้อยที่สุด (9.18%)

ปัญหาความขัดแย้ง ถ้าเกิดกับครู ดูว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอแก้ที่ครู ถ้าเกิดกับนักเรียน ชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ (40.28%) และโดยวิธีผูกอบรมนักเรียน ให้มีการเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์และเคารพในความคิดเห็นของผู้อื่นบ้าง น้อยที่สุด

(27.78%)

ปัญหาความสะเพร่า แก้โดยวิธีฝึกนักเรียนให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่สะอาด และพิถีพิถัน อย่างทำอะไรหัด ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้วต้องตรวจตราติดตามให้นักเรียนทำตาม (69.51%) และโดยวิธีสั่งให้นักเรียนแก้ไขงานชิ้นนั้นใหม่ 2 เท่า พร้อมชี้แจงให้นักเรียนในห้องฟัง ไม่เอ่ยชื่อเพื่อนนักเรียนจะได้ระมัดระวัง (30.49%)

ปัญหาความหียงคองหงอง แก้โดยวิธีครูดูว่ากล่าวนักเรียนทันทีเมื่อพบนักเรียนแสดงอาการหียง และไม่สนใจนักเรียนผู้นั้นจนกว่าจะดีขึ้น มากที่สุด (38.89%) และโดยวิธีครูพักเตือนให้นักเรียนรู้สึกโทษของความหียงด้วยตนเอง น้อยที่สุด (5.55%)

คุนย์วิทย์ทรัพย์ากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 วิธีแก้ปัญหามหาวิทยาลัยที่นักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

ปัญหาในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ความไม่สนใจเรียน	1. ครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า พบแล้วจึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ	30	7.03
	2. ว่านักเรียนคนที่พบนักเรียนนั่งใจลอย อยู่บังคับให้นักเรียนสนใจ มากขึ้น	133	31.15
	3. สับตาตุนักเรียนคนนั้น เล่มอ และครูต้องรู้จักใช้คำถามกับนักเรียน ผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลุกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัว เล่มอ	136	31.85
	4. ชี้แจงอบรมให้นักเรียนผู้นั้น รู้ถึงผลดีของความตั้งใจตั้งใจศึกษา- เล่าเรียน และให้รู้สึกรักการเรียนให้มากขึ้นอีก ใช้การลงโทษ พอควร	128	29.97
	รวม	427	100

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัญหาในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
2. การคัดลอกงานผู้อื่น	1. ครูชี้แจงโทษของการคัดลอกงานผู้อื่นให้นักเรียนผู้นั้นฟัง เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว พยายามช่วยเหลือนักเรียนผู้นั้นมากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ	20	14.08
	2. ครูดูว่านักเรียนทันทีและให้งานแก่นักเรียนผู้นั้นเพิ่มเติมเป็นการลงโทษไปในตัว	69	48.60
	3. ครูอบรมตักเตือนและลดงานนักเรียนผู้นั้นลงบ้าง และเพิ่มให้เมื่อนักเรียนดีขึ้น	12	8.45
	4. ปลอ่ยให้ลอก และให้ลอกด้วยความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจให้ถาม	8	5.63
	5. ว่ากล่าวให้เลิกประพฤติ ถ้านักเรียนไม่เข้าใจให้ถาม และลงโทษนักเรียนผู้นั้นพอควร	33	23.24
	รวม	142	100
3. การหนีเรียน	1. อุดล่าเหตุที่ตัวครูก่อน ว่า วิธีการสอนการอบรม การควบคุมชั้น เหมาะสมเพียงใด แล้วดัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ดีก็ดัดแปลงการสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้ เป็นต้น	11	9.09
	2. ลงโทษนักเรียนในห้องเรียน ไม่ให้นักเรียนอื่นเอาอย่าง	65	53.72
	3. เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร	45	37.19
	รวม	121	100

ตารางที่ 13. (ต่อ)

ปัญหาในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
4. การทรงนงว่ามีความรู้ดีกว่าครู	1. ครูดูว่ากล่าวนักเรียนผู้นั้นต่อหน้านักเรียนอื่น ๆ ทันทีก เพื่อให้- นักเรียนผู้นั้นได้รู้สำนึก.	8	14.81
	2. ครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียน ผู้นั้นหาคำตอบเองได้	24	44.44
	3. ครูพยายามชักใยรัลื้อ่ ลียงจนนักเรียนผู้นั้นตอบไม่ได้ นักเรียนจะ กระตาดกไปเอง ครูกล่าวอบรมนักเรียน	20	37.04
	4. เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษ พอควร	2	3.71
	รวม	54	100
5. คารไม่ทำการบ้านส่ง เนื่อง จากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ	1. ครูตั้งอยู่ในความเมตตาไม่รีบสอน สอนทวนอยู่เสมอ และพยายามทำ ให้บทเรียนง่าย	180	36.14
	2. ครูหาวิธีเล่นปนเรียนจนนักเรียนสนใจพยายามทำให้บทเรียนง่าย ถ้า นักเรียนทำผิดให้ปรับประคองชี้แจงโดยดีไม่ดุ	160	32.13
	3. ครูว่ากล่าวนักเรียนที่ไม่เอาใจใส่ที่องบ่นบทเรียนแต่แรก ๆ สิงฉิ- พื้นฐานไม่ดี พอถามอะไรก็ตอบไม่ได้ นักเรียนควรกลับไปแก้ไขตัวใหม่	85	17.07
	4. ครูเรียกนักเรียนผู้นั้นมาสอนเพิ่มเติมให้ พยายามชี้แนะให้นักเรียนช่วย ตัวเองให้มากขึ้น	50	10.04

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ปัญหาในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	จำนวนครั้งที่แก้ปัญหา	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
5. การไม่ทำการบ้านส่งเนื่อง จากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ (ต่อ)	5. ครูช่วยเหลือนอกแล้ว เห็นว่านักเรียนผู้หนีไปไม่ไหวจริง ๆ จึงชี้แนะ ให้นักเรียนผู้หนีไปเรียนทางด้านอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า	23	4.62
	รวม	498	100

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 13 วิธีแก้ปัญหาในการเรียนการสอน เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่า

ปัญหาความไม่สนใจเรียน แก้โดยวิธีสับตาดูนักเรียนคนนั้นเสมอ และครูต้องรู้จักใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลุกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวเสมอ มากที่สุด (31.85%) และโดยวิธีครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า พบแล้วจึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ (7.03%)

ปัญหาการคัดลอกงานผู้อื่น แก้โดยวิธีครูดูว่านักเรียนคนที่ และให้งานแก่นักเรียนผู้นั้นเพิ่มเติมเป็นการลงโทษไปในตัว มากที่สุด (48.60%) และโดยวิธีปล่อยให้ลอกและให้ลอกด้วยความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจให้มาถาม น้อยที่สุด (5.63%)

ปัญหาการหนีเรียน แก้โดยวิธีลงโทษนักเรียนในห้องเรียนไม่ให้นักเรียนอื่นเอาอย่างมากที่สุด (53.72%) และโดยวิธีดูสาเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอนการอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมเพียงใด แล้วตัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ตื้อก็ตัดแปลงการสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้ น้อยที่สุด (9.09%)

ปัญหาการทรนงว่ามีความรู้ดีกว่าครู แก้ปัญหาโดยวิธีครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบเองได้ มากที่สุด (44.44%) และโดยวิธีเรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร น้อยที่สุด (3.71%)

ปัญหาการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ แก้โดยวิธีตั้งอยู่ในความเมตตา ไม่รีบสอน สอนทวนอยู่เสมอ และพยายามทำให้บทเรียนง่าย มากที่สุด (36.14%) และโดยวิธีครูช่วยเหลือดูแล้วเห็นว่า นักเรียนผู้นั้นไปไม่ไหวจริง ๆ จึงชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นไปเรียนทางด้านอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า น้อยที่สุด (4.62%)

จากวิธีแก้ปัญหาในปัญหาทั้ง 4 ประเภท สรุปลงได้มี 3 ลักษณะ คือ

- ลักษณะที่ 1 การใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาตามลำดับเหตุ การอบรมชี้แจงตักเตือน โดยไม่ทำให้นักเรียนเกิดความขงคับใจ ไม่ใช้การลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้
- ลักษณะที่ 2 การใช้เหตุผลควบคู่กำลังและอำนาจ โดยการชี้แจงอบรม การว่า-กล่าว การลงโทษอย่างพอเหมาะพอควร โดยไม่เป็นตัวอย่างของกลุ่ม
- ลักษณะที่ 3 การใช้กำลังและอำนาจมากกว่าเหตุผล โดยใช้อารมณ์แก้ปัญหา การใช้เวลาดูว่ากล่าวนักเรียน การแก้โดยทำให้เกิดผลเสียแก่นักเรียน-ภายหลัง รวมทั้งการลงโทษโดยความเห็นของครูฝ่ายเดียว และเป็นตัวอย่างของกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดความขงคับใจ

ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบร้อยละของวิธีแก้ปัญหากางวินัยของนักเรียนในลักษณะต่าง ๆ ตามประเภทปัญหานั้น ๆ โดยใช้จำนวนความถี่ทั้งหมดในแต่ละปัญหา เป็นฐานในการเปรียบเทียบ ร้อยละ ดังตารางที่ 14 ถึง 18

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีแก้ปัญหาคั้ง 3 ลักษณะ เมื่อนำมาสรุปรวมกับการแก้ปัญหาคั้งทุกประเภท ได้ดัง-
ตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ร้อยละของลักษณะการแก้ปัญหาคั้ง 4 ประเภท

ประเภทปัญหาตามพฤติกรรมนักเรียน	จำนวนวิธีในการแก้ปัญหาคั้ง			รวม	
	ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3		
1. ร้ายแรง					
	จำนวน	95	128	62	285
	ร้อยละ	33.33	44.92	21.75	100
2. ไม่ร้ายแรง					
	จำนวน	233	253	191	677
	ร้อยละ	34.42	37.37	28.21	100
3. ที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน					
	จำนวน	1,437	1,073	170	2,680
	ร้อยละ	53.62	40.04	6.34	100
4. ในการเรียนการสอน					
	จำนวน	674	426	142	1,242
	ร้อยละ	54.27	34.30	11.43	100
รวม					
	จำนวน	2,439	1,880	565	4,884
	ร้อยละ	49.94	38.49	11.57	100

จากตารางที่ 14 วิธีแก้ปัญหาร้ายแรงและปัญหาไม่ร้ายแรง ซึ่งวิเคราะห์โดยอาศัย
ข้อมูลที่จดบันทึก ส่วนวิธีแก้ปัญหาคั้งไม่อยู่ในระเบียบของโรงเรียน และปัญหาในการเรียนการสอน
ซึ่งวิเคราะห์โดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ปรากฏว่า โรงเรียนใช้การแก้ปัญหาคั้งตามลักษณะที่
1 มากที่สุด (49.94%) ส่วนการแก้ปัญหาคั้งตามลักษณะที่ 3 น้อยที่สุด (11.57%)

วิธีแก้ปัญหทั้ง 3 ลักษณะนี้ เมื่อนำมาศึกษากับปัญหาย่อยในแต่ละประเภทของปัญหา
สรุปดังในตารางที่ 15 ถึง 18 ดังนี้

ตารางที่ 15 ร้อยละของลักษณะการแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง

ปัญหาร้ายแรง	ได้แก่	จำนวนครั้งในการแก้ปัญหา			รวม
		ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3	
1. หนีโรงเรียน	จำนวน	21	58	22	101
	ร้อยละ	20.79	57.43	21.78	100
2. ขาดเรียนบ่อย ๆ	จำนวน	69	13	6	88
	ร้อยละ	78.41	14.77	6.82	100
3. ทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย	จำนวน	1	48	30	79
	ร้อยละ	1.26	60.76	37.98	100
4. ดุดยาเสพติด	จำนวน	1	-	1	2
	ร้อยละ	50.00	-	50.00	100
5. เล่นการพนัน	จำนวน	1	8	3	13
	ร้อยละ	15.38	61.54	23.08	100
6. สักขโมย	จำนวน	1	1	-	2
	ร้อยละ	50.00	50.00	-	100
รวม	จำนวน	95	128	62	285
	ร้อยละ	33.33	44.92	21.75	100

จากตารางที่ 15 วิธีแก้ปัญหาร้ายแรงนั้น เมื่อนำมาวิเคราะห์ตาม 3 ลักษณะของ
วิธีแก้ปัญห พบว่า วิธีแก้ปัญหตามลักษณะที่ 2 ใช้น้อยที่สุด (44.92%) ส่วนวิธีแก้ปัญหตาม
ลักษณะที่ 3 ใช้น้อยที่สุด (21.75%)

ตารางที่ 16 ร้อยละของลักษณะการแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง

ปัญหาไม่ร้ายแรง	จำนวนครั้งในการแก้ปัญหา			รวม
	ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3	
1. มาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง				
จำนวน	81	77	49	207
ร้อยละ	39.13	37.20	23.67	100
2. แต่งกายผิดระเบียบ				
จำนวน	25	52	135	212
ร้อยละ	11.79	24.53	63.68	100
3. หลีกเลี้ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ				
จำนวน	31	6	-	37
ร้อยละ	83.78	16.22	-	100
4. ล้อบู่หรือ				
จำนวน	31	86	2	119
ร้อยละ	26.05	72.27	1.68	100
5. ไม่รักษาทรัพย์สินส่วนตัวของโรงเรียน				
จำนวน	42	5	-	47
ร้อยละ	89.36	10.64	-	100
6. ไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน				
จำนวน	23	27	5	55
ร้อยละ	41.82	49.09	9.09	100
รวม				
จำนวน	233	253	191	677
ร้อยละ	34.42	37.37	28.21	100

จากตารางที่ 16 วิธีแก้ปัญหาไม่ร้ายแรงนั้น เมื่อนำมาวิเคราะห์ตาม 3 ลักษณะของวิธีแก้ปัญหา พบว่า วิธีแก้ปัญหามาตามลักษณะที่ 2 ไข่มากที่สุด (37.37%) ส่วนวิธีแก้ปัญหามาตามลักษณะที่ 3 ไข่น้อยที่สุด (28.21%)

ตารางที่ 17 ร้อยละของลักษณะการแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุ
ในระเบียบของโรงเรียน

ปัญหาที่ไม่อยู่ในระเบียบของโรงเรียน	จำนวนครั้งในการแก้ปัญหา			รวม	
	ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3		
1. ไม่มีสัมมาคารวะ					
	จำนวน	174	225	15	414
	ร้อยละ	42.03	54.35	3.62	100
2. ความเกียจคร้าน					
	จำนวน	100	133	-	233
	ร้อยละ	42.92	57.08	-	100
3. ความสกปรก					
	จำนวน	313	94	-	407
	ร้อยละ	76.90	23.10	-	100
4. ความสุรุษสุร่าย					
	จำนวน	120	60	-	180
	ร้อยละ	66.67	33.33	-	100
5. ความเกเร					
	จำนวน	84	80	-	164
	ร้อยละ	51.22	48.78	-	100
6. ความเห็นแก่ตัว					
	จำนวน	20	96	-	116
	ร้อยละ	17.24	82.76	-	100
7. ความไม่ซื่อสัตย์					
	จำนวน	35	53	-	88
	ร้อยละ	39.77	60.23	-	100
8. การขัดคำสั่ง					
	จำนวน	38	45	-	83
	ร้อยละ	45.78	54.22	-	100
9. ฝึกริยาวาจาไม่ดี					
	จำนวน	234	189	-	423
	ร้อยละ	55.32	44.68	-	100
10. ความดี้อ					
	จำนวน	41	4	34	79
	ร้อยละ	51.90	5.06	43.04	100

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ ระบุในระเบียบของโรงเรียน	จำนวนครั้งในการแก้ปัญหา			รวม
	ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3	
11. ความขัดแย้ง				
	จำนวน	94	4	114
	ร้อยละ	44.34	1.89	53.77
12. ความทะเลาะวิวาท				
	จำนวน	70	39	-
	ร้อยละ	64.22	35.78	-
13. ความโกรธ				
	จำนวน	49	23	-
	ร้อยละ	68.06	31.94	-
14. ความสะเพร่า				
	จำนวน	57	25	-
	ร้อยละ	69.51	30.49	-
15. ความหึงหวง				
	จำนวน	8	3	7
	ร้อยละ	44.44	16.67	38.89
รวม				
	จำนวน	1,437	1,073	170
	ร้อยละ	53.62	40.04	6.34

จากตารางที่ 17 วิธีแก้ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน เมื่อมาวิเคราะห์ตาม 3 ลักษณะของวิธีแก้ปัญหา พบว่า วิธีแก้ปัญหตามลักษณะที่ 1 ไข่มากที่สุด (53.62%) ส่วนวิธีแก้ปัญหตามลักษณะที่ 3 ไข่น้อยที่สุด (6.34%)

ตารางที่ 18 ร้อยละของลักษณะการแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

ปัญหาในการเรียนการสอน	จำนวนครั้งในการแก้ปัญหา			รวม	
	ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3		
1. ความไม่สนใจเรียน	จำนวน	166	261	-	427
	ร้อยละ	38.87	61.13	-	100
2. การคัดลอกงานผู้อื่น	จำนวน	40	33	69	142
	ร้อยละ	28.17	23.24	48.59	100
3. การหนีเรียน	จำนวน	11	45	65	121
	ร้อยละ	9.09	37.19	53.72	100
4. การทรนงว่ามีความรู้ดีกว่าครู	จำนวน	44	2	8	54
	ร้อยละ	81.48	3.70	14.81	100
5. การไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ	จำนวน	413	85	-	498
	ร้อยละ	82.93	17.07	-	100
รวม	จำนวน	674	426	142	1,242
	ร้อยละ	54.27	34.30	11.43	100

จากตารางที่ 18 วิธีแก้ปัญหาในการเรียนการสอนนั้น เมื่อนำมาวิเคราะห์ตาม 3 ลักษณะของวิธีแก้ปัญหา พบว่า วิธีแก้ปัญหตามลักษณะที่ 1 ไข่มากที่สุด (54.27%) และวิธีแก้ปัญหตามลักษณะที่ 3 ไข่น้อยที่สุด (11.43%)

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของครูทั่วไปและนักเรียนที่มีต่อวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียน ได้มาจากการส่งแบบ-
สอบถาม ให้ครูจำนวน 832 คน นักเรียนจำนวน 1,456 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน
28 โรงเรียน ในเขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา เพศของครูและนักเรียนผู้ให้ข้อมูลเสนอใน-
ตารางที่ 19 ดังนี้

ตารางที่ 19 เพศของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความคิดเห็นต่อวิธีแก้ปัญหาทาง
วินัยของนักเรียน

	เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครู	ชาย	419	50.36
	หญิง	413	46.63
	รวม	832	100
นักเรียน	ชาย	723	46.66
	หญิง	733	50.34
	รวม	1,456	100

จากตารางที่ 19 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นครูชายและนักเรียน
หญิง

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูและนักเรียน ต่อวิธีแก้ปัญหา ในชั้นปีที่ 4
ประเภท แยกเป็นปัญหาย่อย ๆ ออกพิจารณา โดยใช้จำนวนครูและนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมดเป็นฐานในการเปรียบเทียบร้อยละ ดังตารางที่ 20 ถึง 23 ดังนี้

ตารางที่ 20 ร้อยละของครูและนักเรียนที่ ( )ความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
1. หนีโรงเรียน	1. เรียกนักเรียนมาพบส่วนตัวชี้แจงตักเตือนและภาคทัณฑ์	822	98.79	10	1.21	1,317	90.45	139	9.55
	2. เรียกมาลงโทษหน้าแถวเพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอา- เยี่ยงอย่าง	203	24.39	629	75.61	308	21.15	1,148	78.84
	3. เรียกมาพบส่วนตัว ถามล้าเหตุไม่เพียงพอ จึง ลงโทษให้ลาบจ่า	659	79.21	173	20.79	992	68.13	464	31.87
	4. ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล้าเหตุ เช่น หนีโรงเรียนเพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น	830	99.75	2	0.25	1,058	72.66	398	27.34
	5. ลงโทษนักเรียนในห้องพักครู และประกาศให้ นักเรียนอื่น ๆ ทราบ โดยระบุชื่อ	120	14.42	712	85.58	232	15.93	1,224	84.07

ศูนย์วิทยพัชร์พยากรณ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
2. ขาดเรียนบ่อย ๆ	1. ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน	751	90.26	81	9.74	1,215	83.45	241	16.55
	2. พบผู้ปกครอง เมื่อไม่มีเหตุอันควรจึงลงโทษ เขียนและภาคทัณฑ์	659	79.21	173	20.79	848	58.24	608	41.76
	3. ติดต่อผู้ปกครอง ขาดเรียนเกิน 7 วันโดยไม่ติดต่อกับทางโรงเรียน ศัดข้อออก	254	30.53	578	69.47	409	28.09	1,047	71.91
3. ทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย	1. ลงโทษทั้งคู่ตามความหนักเบาหน้าแถวนักเรียน เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง	335	40.26	497	59.74	580	39.83	876	60.17
	2. ให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบา และอบรมนักเรียนอื่น ๆ โดยไม่ระบุชื่อผู้กระทำผิด เพื่อไม่ให้นักเรียนเอาเยี่ยงอย่าง	720	86.54	112	13.46	1,317	90.45	139	9.55
	3. เรียกมาชี้ผลเสียของการกระทำ ให้รู้สึกผิดใจ ระวังความโกรธ การให้อภัย ไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้	640	76.92	192	23.08	1,191	81.79	265	18.21

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
4. ดิตยาเส่พติด	1. พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา และให้ลาออกไป	111	13.34	721	86.66	481	33.04	975	66.96
	2. พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา และร่วมกันแก้ตามลำเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ	791	95.07	41	4.93	1,311	90.04	145	9.96
5. เล่นการพนัน	1. เรียกมาสั่งโทษหน้าแถว และให้รับปากว่าไม่ประพฤติอีก	233	28.01	599	71.99	388	26.65	1,068	73.35
	2. อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แจ้งผู้ปกครองทราบ และภาคทัณฑ์	760	91.35	72	8.65	1,251	85.92	205	14.08
	3. อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หาลาบจำ และภาคทัณฑ์	689	82.81	143	17.19	1,131	77.67	325	22.33

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
6. สักขโมย	1. พบผู้ปกครองขดไข้อย่างคืน อบรมตักเตือน และภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหาตามล่าเหตุไม่ ลงโทษ	730	87.74	102	12.26	1,022	70.19	434	29.81
	2. พบผู้ปกครอง ให้ขดไข้อย่างคืน และลงโทษ เขียนและภาคทัณฑ์	578	69.47	254	30.53	860	59.06	596	40.94

จากตารางที่ 20 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อปัญหาหนีโรงเรียน นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น หนีโรงเรียนเพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น (99.75%) (2) เรียกนักเรียนมาพบส่วนตัวชี้แจงตักเตือน และภาคทัณฑ์ (98.79%) (3) เรียกมาพบส่วนตัว ถามสาเหตุไม่เพียงพอจึงลงโทษให้ลาบจำ (79.21%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) เรียกนักเรียนมาพบส่วนตัว ชี้แจง ตักเตือนและภาคทัณฑ์ (90.45%) (2) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น นักเรียนหนีโรงเรียนเพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น (72.66%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) เรียกนักเรียนมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงตักเตือนและภาคทัณฑ์ (2) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น หนีโรงเรียนเพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น

ปัญหาขาดเรียนบ่อย ๆ นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ยัน (90.26%) (2) พบผู้ปกครอง เมื่อไม่มีเหตุอันควรจึงลงโทษเขียนและภาคทัณฑ์ (79.21%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ยัน (83.45%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ยัน

ปัญหาทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบาและอบรมนักเรียนอื่น ๆ โดยไม่ระบุชื่อผู้ทำผิด เพื่อไม่ให้นักเรียนเอาเยี่ยงอย่าง (86.54%) (2) เรียกมาชี้ผลเสียของการกระทำ ให้รู้สึกผิดใจระงับความโกรธ การให้อภัย ไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้ (76.92%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบา และอบรมนักเรียนอื่น ๆ โดยไม่ระบุชื่อผู้ทำผิด เพื่อไม่ให้นักเรียนเอาเยี่ยงอย่าง (90.45%) (2) เรียกมาชี้ผลเสียของ

ของการกระทำ ให้รู้สึกผิดใจ ได้รับความโกรธ การให้อภัยไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้ (81.79%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญห (1) ให้นักเรียนปรับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบาและอบรมนักเรียนอื่น ๆ โดยไม่ระบุชื่อผู้ทำผิด เพื่อไม่ให้นักเรียนเอาเยี่ยงอย่าง แต่ภาคทัณฑ์ไว้

ปัญหาติดยาเสพติด นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญห (1) พบผู้ปกครอง ให้พานักเรียนไปรักษาและร่วมมือกันแก้ตามล่าเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ (95.07%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญห (1) พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา และร่วมมือกันแก้ตามล่าเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ (90.04%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญห พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษาและร่วมมือกันแก้ตามล่าเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ

ปัญหาเล่นการพนันนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญห (1) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แจ้งผู้ปกครองทราบและภาคทัณฑ์ (92.35%) (2) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หาลาบจำและภาคทัณฑ์ (82.81%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญห (1) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แจ้งผู้ปกครองทราบและภาคทัณฑ์ (85.92%) (2) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หาลาบจำ และภาคทัณฑ์ (77.67%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญห (1) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แจ้งผู้ปกครองทราบ และภาคทัณฑ์ (2) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ และลงโทษให้หาลาบจำ

ปัญหาสภกโมยนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญห (1) พบผู้ปกครองขุดไย้องคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหตามล่าเหตุ ไม่ลงโทษ (87.74%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญห (1) พบผู้ปกครองขุดไย้องคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหตามล่าเหตุไม่ลงโทษ (70.19%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญห พบผู้ปกครองขุดไย้องคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์พร้อมแก้ปัญหตามล่าเหตุไม่ลงโทษ

ตารางที่ 21 ร้อยละของครูและนักเรียนที่มีความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง

ปัญหาไม่ร้ายแรง	วิธีแก้	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
1. มาโรงเรียนสาย- บ่อยครั้ง	1. ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้านอยู่ไกล ให้ปรับตัวมากขึ้น	771	12.67	61	7.33	1,251	85.92	205	14.08
	2. ลงโทษเท่า ๆ กันทุกคน เพราะถือว่าทำผิดระเบียบของโรงเรียน	162	19.47	670	80.5	275	18.89	1,181	99.81
	3. ลงโทษไม่เท่ากัน โดยดูเหตุผลของแต่ละคน ประกอบ	720	86.54	112	13.41	1,167	80.15	289	19.85
2. แต่งกายผิดระเบียบ เช่น ฌมายาว เป็นต้น	1. เรียกออกจากแถว ลงโทษหลังจากให้นักเรียนอื่นเข้าห้อง โดยการกร้อนผม หรือเชียน	183	21.99	649	78.01	327	22.46	1,129	77.54
	2. เรียกออกจากแถว มาปรับใบบันทึกความผิดไป- แก้ว และลงโทษบ้างตามสมควรหลังจากที่นักเรียนอื่นเข้าห้อง	740	88.94	92	11.06	1,227	84.27	229	15.73
	3. ตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไข บันทึกความผิดไว้และภาคทัณฑ์	832	100	-	-	1,401	96.22	55	3.78

ปัญหาไม่ร้ายแรง	วิธีแก้	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
3. หลีกเสี่ยงเข้าแถว เคารพธงชาติ	1. ถ้ามหาเหตุผล ไม่มีเหตุอันควรจึงลงโทษเขียน	629	75.60	203	24.41	908	62.31	548	37.64
	2. ถ้ามหาเหตุผล แก้กตามล่าเหตุ เช่น ไม่ล่บาย หรือ เป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอันควรก็ยึดแจง ถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก ไม่- ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้	720	86.54	112	13.46	1,293	88.80	163	11.20
4. คู่บพหริ์	1. เรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้คนอื่นเอา- เยี่ยงอย่าง	91	10.94	741	89.06	205	14.07	1,251	85.93
	2. พบล่่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำ ให้รับปากว่า จะไม่ประพฤติอีก ไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้	791	95.07	41	4.93	1,095	75.21	361	24.79
	3. เรียกมาพบล่่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำ และ ลงโทษให้หลายจำ	629	75.60	203	24.40	1,028	70.60	428	29.40
	4. เปิดโอกาสให้ล่อบในห้อง โดยครูควบคุม เพื่อ- ป้องกันในการแพร่ขยายและพฤติกรรมอื่นที่ตามมา	60	7.21	772	92.79	132	9.06	1,324	90.94

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ปัญหาไม่ร้ายแรง	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
5. ไม่รักษาทรัพย์สิน ของโรงเรียน	1. ขัดใจของและลงโทษในฐานะทำลายทรัพย์สินของ โรงเรียนเสียหาย	273	32.81	559	67.19	595	40.86	861	59.14
	2. ขัดใจของและชี้แจงอบรมให้ทำงานเกี่ยวกับ- ส่วนรวมหรือการละเมิดของ	639	76.80	193	23.20	1,179	80.97	277	19.03
	3. ขัดใจของ ชี้แจงอบรมและถามว่าจะให้ลงโทษ โดยวิธีใด ลงโทษตามควร	497	55.74	335	44.26	1,004	68.95	452	31.05
	4. ไม่ขัดใจของ เพียงแต่ตักเตือนและภาคทัณฑ์	200	24.04	632	75.96	742	50.96	714	49.04
6. ไม่ให้ความร่วมมือ ในกิจกรรมของ- โรงเรียน	1. เรียกออกมานอกแถวในขณะที่เข้าแถว ลงโทษ เขียนในฐานะที่ไม่ให้ความร่วมมือ	142	17.07	690	82.93	475	32.62	981	67.38
	2. ชี้ให้เห็นประโยชน์ของกิจกรรม และมอบให้มี- ส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ไม่ลงโทษ	811	97.47	21	2.53	1,293	88.80	163	11.20
	3. เรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงอบรมและให้ทำงาน ขัดเขย และเขียนพอดควร	501	60.23	331	39.78	998	68.54	458	31.46

จากตารางที่ 21 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อปัญหาที่โรงเรียน
 ส่ายบ่อยครั้งนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ร่วมมือกับผู้-
 ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้านอยู่ไกลก็ให้ปรับตัวมากขึ้น (92.67%) (2) ลงโทษไม่เท่ากันโดย
 ดูเหตุผลของแต่ละคนประกอบ (86.54%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วย
 กับวิธีแก้ปัญหา (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้านอยู่ไกลก็ให้ปรับตัวมากขึ้น (85.92%)
 (2) ลงโทษไม่เท่ากันโดยดูเหตุผลของแต่ละคนประกอบ (80.15%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธี
 แก้ปัญหา (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้านอยู่ไกลก็ให้ปรับตัวมากขึ้น : (2) ลงโทษ
 ไม่เท่ากัน โดยดูเหตุผลของแต่ละคนประกอบ

ปัญหาแต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็น-
 ด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไขบันทึก
 ความผิดไว้ และภาคทัณฑ์ (100%) (2) เรียกออกมาจากแถว มารับใบบันทึกความผิดไปแก้ไข
 และลงโทษบ้างตามสมควรหลังจากที่นักเรียนอื่นเข้าห้อง (88.94%) และนักเรียนส่วนใหญ่ -
 (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ผิดระเบียบก็ชี้แจง
 และเปิดโอกาสให้แก้ไข บันทึกความผิดไว้และภาคทัณฑ์ (96.22%) (2) เรียกออกมาจากแถว
 มารับใบบันทึกความผิดไปแก้ไข และลงโทษบ้างตามสมควร หลังจากนักเรียนอื่นเข้าห้อง -
 (84.27%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน
 คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไข บันทึก
 ความผิดไว้ และภาคทัณฑ์ (2) เรียกออกมาจากแถวมารับใบบันทึกความผิดไปแก้ไข และลง-
 โทษบ้างตามสมควร หลังจากนักเรียนอื่นเข้าห้อง

ปัญหาหลีกเลี่ยงเข้าแถวเคารพธงชาตินั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วย
 กับวิธีแก้ปัญหา (1) ทามเหตุผลแก่ตามสาเหตุ เช่น ไม่สบาย หรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้า
 ไม่มีเหตุอันควรก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (86.54%)
 (2) ทามเหตุผล เมื่อไม่มีเหตุอันควรจึงลงโทษเขียน (75.60%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ
 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ทามเหตุผล แก่ตามสาเหตุ เช่น ไม่สบาย หรือเป็น
 เพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอันควร ก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก

ไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้ (88.80%)

วิธีแก้ปัญหาคำครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหาคำถามเหตุผล แก่ตามล่าเหตุ เช่น ไม่สละบายหรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอันควร ก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤตินีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้

ปัญหาสูบบุหรี่นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคำ (1) พบส่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำ ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤตินีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (95.07%) (2) เรียกมาพบส่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำและลงโทษให้หลายค่า (75.60%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคำ (1) พบส่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำ ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤตินีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (75.21%) (2) เรียกมาพบส่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำและลงโทษให้หลายค่า (70.60%)

วิธีแก้ปัญหาคำครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหาคำ (1) พบส่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำ ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤตินีก ไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้ (2) เรียกมาพบส่วนตัว ยึดผลเสียของการกระทำและลงโทษให้หลายค่า

ปัญหาไม่รักษาทรัพย์สินของโรงเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคำ (1) ให้ขุดไถของและชี้แจงอบรมให้ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวมหรือการละเมิดสิ่งของ (76.80%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคำ (1) ให้ขุดไถของและชี้แจงอบรม ให้ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวมหรือการละเมิดสิ่งของ (80.97%)

วิธีแก้ปัญหาคำครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหาคำ ให้ขุดไถของและชี้แจงอบรมให้ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวม หรือการละเมิดสิ่งของ

ปัญหาไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคำ (1) ชี้ให้เห็นประโยชน์ของกิจกรรม และมอบให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ไม่ลงโทษ (97.47%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคำ (1) ชี้ให้เห็นประโยชน์ของกิจกรรม และมอบให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ไม่ลงโทษ (88.80%)

วิธีแก้ปัญหาคำครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหาคำ ชี้ให้เห็นประโยชน์ของกิจกรรม และมอบให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ไม่ลงโทษ

ตารางที่ 22 ร้อยละของครูและนักเรียนที่มีความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาในเหตุการณ์นักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
1. ไม่มี-	โรงเรียนอบรมชี้แจงนักเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง								
สัมมาคารวะ	เกี่ยวกับการทำความเคารพ และจัดให้ครูเวรมายืน ทางเข้าประตูโรงเรียนในตอนเช้า ส่วนในปลีกย่อย จากนั้น								
	1. ดูว่ากล่าวทันทีที่พบเห็น แล้วให้ทำความเคารพ- ใหม่	510	61.29	322	38.71	920	63.18	614	42.17
	2. ให้ครูประจำชั้น หรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม	740	88.94	92	11.06	1,397	95.95	59	4.05
	3. จดเลขประจำตัว ประกาศหน้าแถวและลงโทษ พร้อมอบรมชี้แจงนักเรียนอื่น ๆ ด้วย	416	50.00	416	50.00	661	45.39	795	54.61
	4. ตักเตือนอบรมชี้แจงก่อน พบอีกครั้งจึงลงโทษ เช่น ให้ทำความเคารพใหม่เดี๋ยวนั้น เก็บเศษ- กระดาษ เขกพื้น เป็นต้น	420	50.48	412	49.52	980	67.31	476	32.69

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
2. ความเครียด	1. แก้อไขตามล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่น ลูยภาพ ไม่สมบูรณ์ โง่งหรือฉลาดจนเกินไป การล่อนของ ครูไม่ดี หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ	801	96.27	31	3.73	1,275	87.57	181	12.43
	2. เรียกนักเรียนมาอบรมชี้แจง แล้วมอบงานเดิม พร้อมงานใหม่ให้ทำเพิ่มขึ้นอีกพอควร	162	19.47	670	80.53	547	37.50	909	62.44
	3. ชี้ให้เห็นผลเสียของความเครียด ปลอบใจ ให้กำลังใจ ลดงานลงบ้าง เพิ่มงานมากขึ้นเมื่อ เห็นนักเรียนดีขึ้น	639	76.80	193	23.20	1,161	79.74	295	20.26
3. ความล้าปรก	1. ว่ากล่าวตักเตือนกรณีทำงานไม่สะอาด หรือทิ้ง เศษกระดาษ ให้ทำให้เรียบร้อยหรือเก็บไปทิ้ง- ถังขยะเสีย กรณีของความสะอาดห้องเรียน จะประกาศให้นักเรียนอื่นทราบหน้าแถวตอนเช้า โดยระบุชื่อห้องและความผิด รวมทั้งอบรมแก้ไข	618	74.28	214	25.72	911	62.56	545	37.43

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
3. ความลึกลับ (ต่อ) 2. ครูฝึกหัดให้นักเรียนเกิดความขยันทำความ- สะอาด เมื่อสิ่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตราให้นักเรียน ทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานลึกลับหรือกึ่ง- เศษกระต๊าก ก็ว่ากล่าวตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วให้แก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาด ห้องเรียน เดินตรวจตราในตอนเช้าแล้วระบุสิ่ง ต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดานดำ แล้วกลับมา ตรวจใหม่อีกครั้ง		822	98.79	10	1.21	1,346	92.44	110	7.56
4. ความสุ่ยสุ่ย 1. ว่ากล่าวทันทีที่พบ บังคับไม่ให้นักเรียนเป็นคนใช้- จ่ายสุ่ยสุ่ย กรณีที่ระดับประต๊ากของมีค้ำมา โรงเรียน ก็รีบเสียจะคืนให้เมื่อมีผู้ปกครองมา ขอรับคืน		497	59.73	335	40.27	810	55.63	646	44.37
2. ฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ใฝ่ปากเงิน ออมสินหรือรู้จักการสะสม เช่น สะสมแสตมป์ อบรม ชี้แจงอยู่เสมอถึงการรู้จักถนอมของใช้และเครื่อง- แต่งกายมีค้ำไม่ให้ประต๊ากไปตามมาโรงเรียน		811	97.47	21	2.53	1,419	97.46	37	2.54

ปัญหา ที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
5. ความเกรง	1. ติดตามล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่น มาจาก- สัญญาตัญญาการต่อผู้หรือมาจากนิสัย ก็แก้ตาม ล่าเหตุนั้น ๆ	760	91.35	72	8.65	1,341	92.10	115	7.90
	2. ว่ากล่าวทันทีที่พบและคาดโทษ	436	52.40	396	47.60	806	55.35	650	44.65
	3. เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงและลงโทษ- ตามกรณี	730	87.74	102	12.26	1,161	79.73	295	20.27
6. ความเห็นแก่ตัว	1. ว่ากล่าวทันทีที่พบและให้ปรับตัดตัวให้ดีขึ้น	710	85.34	122	14.66	1,125	77.27	331	22.73
	2. เรียกมาพบส่วนตัว ฝึกอบรมให้ทำงานที่ต้องการ ความช่วยเหลือและประกาศยกย่อง	778	93.51	54	6.49	1,101	75.62	355	24.38

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปัญหาที่ผู้เรียน เปรียบเทียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
7. ความไม่ซื่อสัตย์ (ความเท็จ)	1. ลงโทษเขียน ในฐานะพูดเท็จต่อครู	273	32.81	559	67.19	612	42.03	844	57.97
	2. ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีใครเชื่อถือและคบค้าสมาคมด้วย ครู- เสียใจอย่างยิ่ง และไม่พอใจที่นักเรียนทำ อย่างนั้น	700	84.13	132	15.87	1,082	74.31	374	25.69
	3. ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความเชื่อมั่นในการเชื่อถือเด็กช่วยขณะ หนึ่ง จนเด็กกลับตัวได้	720	86.54	112	13.46	1,046	71.84	410	28.16
	4. ครูถามนักเรียนว่าทำผิดหรือไม่ เมื่อนักเรียน ยอมรับผิด ถามว่าจะให้ครูลงโทษอย่างไร ครู ลงโทษพอสมควร	527	63.34	305	36.66	980	67.31	476	32.69

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
8. การขัดคำสั่ง	1. ถ้ามเกิดผล เมื่อเกิดผลไม่เพียงพอจึงลงโทษ เขียน	576	69.23	256	30.73	950	65.25	506	34.75
	2. แก้ตามล่าเหตุโดยพิจารณาที่ตัวครู ครูอาจมี- ลักษณะท่าทาง-ความประพฤติไม่ดี และไม่ได้ คบค้าสมาคมกับนักเรียนอย่างพอควร หรือ นักเรียนมีเหตุผลอื่น	618	74.28	214	25.72	1,052	72.25	404	27.75
	3. เมื่อนักเรียนผิดจริง ครูแสดงความไม่สนใจ กับนักเรียนนั้นอีก จนกว่าจะดีขึ้น และ ยกย่องคนที่ทำตามคำสั่ง	720	86.54	112	13.46	608	41.75	848	58.25
	4. เรียกนักเรียนนั้นมาพบส่วนตัว ชี้แจงถาม เหตุผล คัดโทษเมื่อนักเรียนนั้นไม่มีเหตุ อันควร	680	81.73	152	18.27	1,022	70.19	434	29.81

ศูนย์วิจัยที่ปรึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
9. ฝึกเรียนจากวิดีโอ	1. ครูว่ากล่าวทันทีที่พบ และบังคับให้พูดใหม่	520	62.50	312	37.50	908	62.36	548	37.64
	2. ฝึกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียน ไปให้เห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือน นักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตาสี เทา หรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียน ที่พูดจาไพเราะ	826	99.28	6	0.72	1,335	91.68	121	8.32
	3. เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำ และคาดโทษนักเรียนผู้นั้น	681	81.85	151	18.15	1,359	93.20	97	6.80
10. ความทะเลาะวิวาท	1. ดูว่ากล่าวนักเรียนผู้นั้นทันทีต่อหน้าเพื่อน ๆ เพื่อให้รู้ถึงนิสัยและไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่าง	233	28.00	599	72.00	490	33.65	966	66.35
	2. แก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูด ชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้นั่งใกล้ คนที่เรียบร้อย ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะ และอื่น ๆ	771	92.67	61	7.33	1,070	73.48	386	26.52

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
10. ความทะลึ่งดั่งตัง (ต่อ)	3. ให้มาแสดงกิริยาอย่างนั้นอีกหน้าห้อง เพื่อให้ รู้จักอายเพื่อน จะได้เข็ดหลาบ ถ้าไม่แสดง ลงโทษพอควร	460	55.29	372	44.71	752	51.64	704	48.35
	4. เรียกมาพบพร้อมอบรมตักเตือน และลงโทษ- พอควร	649	78.00	183	21.99	745	51.16	711	48.84
11. ความโกรธ	1. ครูปลอมโยนก่อน แล้วจึงล่อหลอกว่าเหตุพร้อม อบรมชี้แจง โดยแนะนำให้คิดถึงการที่เป็นไป แล้วในเวลาโกรธ จะทำให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึก ตัวได้ดี	738	88.70	94	11.30	1,353	92.92	103	8.08
	2. ครูดูว่ากล่าวนักเรียนที่แสดงนิสัยอย่างนี้ออกมา และลงโทษเพื่อไม่ให้เรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง	466	56.01	366	43.99	838	57.55	618	42.44
	3. ครูหางานที่ต้องใช้ความอดทนให้ทำ และหาหนทาง ให้ได้คบค้าสมาคมกับคนอื่น ๆ	746	89.66	86	10.34	1,383	94.98	73	5.02
	4. ครูแสดงความไม่สนใจ ถ้านักเรียนผู้นั้นทำรุนแรง เรียกมาอบรมชี้แจงลงโทษในห้องพักครู	520	62.50	312	37.50	730	50.13	726	49.87

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
11. ความโกรธ (ต่อ)	5. อบรมชี้แจง หลังจากที่นักเรียนผู้นั้นระงับ- ความโกรธลงได้	622	74.76	210	25.24	945	64.90	511	35.10
12. ความดี้อ	1. เรียกมาสอบถาม ไม่มีเหตุผลเพียงพอ ชี้แจง อบรมและภาคทัณฑ์	520	62.50	312	37.50	998	68.54	458	31.46
	2. ครูว่ากล่าวและอบรมชี้แจง ถ้ายังดื้ออยู่ ลงโทษ	456	54.81	376	45.19	802	55.08	654	44.92
	3. ค่อย ๆ แก้ไขตามขั้นตอน คือ ให้ได้รู้สึก พึ่งตนเอง ทำอะไรได้ด้วยตนเอง เพราะ ความดี้อเกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว	730	87.74	102	12.26	1,323	90.86	133	9.14
	4. สอบถามสาเหตุต่าง ๆ โดยคุยกับผู้ปกครอง ในเรื่องนี้ และร่วมมือกันแก้ไข	720	86.54	112	13.46	1,056	72.53	400	27.47

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
13. ความขัดแย้ง	1. ถ้าเกิดกับครู ว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอแก่ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียน ชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ	620	74.52	212	25.48	1,275	87.56	181	12.44
	2. กรณีที่นักเรียนผิด ลงโทษตามความหนักเบา พร้อมทั้งอบรมชี้แจงเหตุผล พร้อมให้ข้อโทษ- คู่กรณี	456	54.81	376	45.19	607	41.68	849	58.32
	3. ฝึกอบรมนักเรียนให้มี การเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์และเคารพความคิดเห็นผู้อื่นบ้าง	722	86.78	110	13.28	1,321	90.72	135	9.28
14. ความสะอาด	1. สั่งให้นักเรียนแก้ไขงานชิ้นนั้นใหม่ 2 เท่า พร้อมชี้แจงให้นักเรียนในห้องฟังไม่เอื่อยชื้อ เพื่อจะได้ระมัดระวังตัว	578	69.47	254	30.53	1,004	68.95	452	31.05
	2. ฝึกให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่- สะอาดและพิถีพิถัน อย่างทำอะไรหวัด ๆ เมื่อ ครูสั่งงานไปแล้วต้องติดตามตรวจตราให้- นักเรียนทำตาม	801	96.27	31	3.73	1,371	91.16	85	8.94

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบ ของโรงเรียน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
15. ความหยิ่งจองหอง	1. ครูดูว่ากล่าวทันที เมื่อพบนักเรียนแสดงอาการ หยิ่ง และไม่สนใจนักเรียนผู้นั้นจนกว่าจะดีขึ้น	304	36.54	528	63.46	515	35.37	941	64.63
	2. ครูเรียกนักเรียนมาพบส่วนตัว และแก้เหตุ- ขัดแย้ง	702	84.37	130	15.63	1,008	69.23	448	30.77
	3. ครูวางอารมณ์เฉยๆ ทำให้ไม่รู้สึกนักเรียนจะเกรง กลัวและกระตาคใจไปเอง	589	70.79	243	29.21	1,016	69.78	440	30.22
	4. ครูตักเตือนให้นักเรียนรู้สึกโทษของความหยิ่งด้วย ตัวของนักเรียนเอง	602	72.35	230	27.65	1,254	86.13	202	13.87
	5. ครูอบรมชี้แจงและภาคทัณฑ์	478	57.45	354	42.55	980	67.31	476	32.69
	6. ครูอบรมชี้แจงและลงโทษนักเรียนพอควรในห้อง พักครู ในฐานะที่นักเรียนแสดงกิริยาไม่สมควร ออกมา	256	30.76	576	69.24	832	57.14	624	42.86

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 22 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อปัญหาไม่มีสัมมาคารวะ นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ให้ครูประจำชั้นหรือครูที่ใกล้ชิด ช่วยอบรม (88.94%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ให้ครูประจำชั้นหรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม (95.95%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา โดยให้ครูประจำชั้นหรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม

ปัญหาความเกียจคร้านนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) แก้ไขตามสาเหตุว่ามาจากอะไร เช่น สุขภาพไม่สมบูรณ์ โง่หรือฉลาดจนเกินไป การสอนของครูไม่ดี หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ (96.27%) (2) ชี้ให้เห็นผลเสียของความเกียจคร้าน ปล่อยให้ ก้าวร้าว ใจ อดงานลงบ้าง เพิ่มงานมากขึ้นเมื่อเห็นนักเรียนตื้อ (76.80%) และ นักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) แก้ไขตามสาเหตุว่ามาจากอะไร เช่น สุขภาพไม่สมบูรณ์ โง่หรือฉลาดจนเกินไป การสอนของครูไม่ดีหรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ (87.57%) (2) ชี้ให้เห็นผลเสียของความเกียจคร้าน ปล่อยให้ ก้าวร้าว ใจ อดงานลงบ้าง เพิ่มมากขึ้นเมื่อเห็นนักเรียนตื้อ (79.74%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) แก้ไขตามสาเหตุว่ามาจากอะไร เช่น สุขภาพไม่สมบูรณ์ โง่หรือฉลาดจนเกินไป การสอนของครูไม่ดี หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ (2) ชี้ให้เห็นผลเสียของความเกียจคร้าน ปล่อยให้ ก้าวร้าว ใจ อดงานลงบ้าง เพิ่มมากขึ้นเมื่อเห็นนักเรียนตื้อ

ปัญหาความลักปรกนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูฝึกให้นักเรียนเกิดขยันทำความสะอาด เมื่อสั่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตราให้นักเรียนทำตาม พบ นักเรียนคนไหนทำงานลักปรก หรือทิ้งเศษกระดาษ ก็ว่ากล่าวตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วให้แก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดของห้องเรียน เดินตรวจตราในตอนเช้าแล้ว ระบุสิ่งที่ต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดานดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง (98.79%) (2) ว่ากล่าวตักเตือนกรณีทำงานไม่สะอาดหรือทิ้งเศษกระดาษ ให้ทำให้เรียบร้อยหรือเก็บไปทิ้งถังขยะเสีย กรณีความสะอาดห้องเรียน จะประกาศให้นักเรียนอื่นทราบหน้าแถวตอนเช้า โดยระบุชื่อห้องและความผิด รวมทั้งอบรมแก้ไข (74.28%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูฝึกให้นักเรียนเกิดขยันทำความสะอาด เมื่อสั่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตรา

ให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานลบกปรหรือกึ่งแค่กระดาษ ก็ว่ากล่าวตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วให้แก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดห้องเรียนเดินตรวจตราในตอนเช้า แล้วระบุสิ่งที่ต้องแก้ไขทันทีที่พบพบกระดานดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง (92.44%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหาครูฝึกให้นักเรียนเกิดความขยันทำความสะอาด เมื่อสิ่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตราให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานลบกปรหรือกึ่งแค่กระดาษ ก็ว่ากล่าวตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วให้แก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดห้องเรียนเดินตรวจตราตอนเช้า แล้วระบุสิ่งที่ต้องแก้ไขทันทีที่พบพบกระดานดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง

ปัญหาความลุ่มลุ่มร้าย นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ให้ฝากเงินออมสินหรือรู้จักการสะสม เช่น สะสมแลตมป์ อบรมชี้แจงอยู่เสมอถึงการรู้จักถนอมของใช้ เครื่องแต่งกายที่มีค่าไม่ให้ระดับประดามาโรงเรียน (97.47%) นักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ให้ฝากเงินออมสิน หรือรู้จักการสะสม เช่น สะสมแลตมป์ อบรมชี้แจงอยู่เสมอถึงการรู้จักถนอมของใช้ เครื่องแต่งกาย ที่มีค่าไม่ให้ระดับประดามาโรงเรียน (97.46%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา ฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ให้ฝากเงินออมสินหรือรู้จักการสะสม เช่น สะสมแลตมป์ อบรมชี้แจงอยู่เสมอถึงการรู้จักถนอมของใช้ เครื่องแต่งกายที่มีค่าไม่ให้ระดับประดามาโรงเรียน

ปัญหาความเกเรนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) อุดล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่น มาจากสัญญาตญาณการต่อสู้ หรือมาจากนิสัย ก็แก้ตามสาเหตุนั้น ๆ (91.35%) (2) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงและลงโทษตามกรณี (87.74%) นักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) อุดล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่น มาจากสัญญาตญาณการต่อสู้ หรือ มาจากนิสัย ก็แก้ตามสาเหตุนั้น ๆ (92.10%) (2) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงและลงโทษตามกรณี (79.73%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) อุดตามสาเหตุว่ามาจากอะไร เช่น มาจากสัญญาตญาณการต่อสู้ หรือมาจากนิสัย ก็แก้ตามสาเหตุนั้น ๆ (2) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงและลงโทษตามกรณี

ปัญหาความเห็นแก่ตัวนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา

(1) เรียกมาพบส่วนตัว ผูกอบรมให้ทำงานที่ต้องการความช่วยเหลือ และประกาศยกย่อง - (93.51%) (2) ว่ากล่าวทันทีที่พบ และให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (85.34%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ว่ากล่าวทันทีที่พบและให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (77.27%) (2) เรียกมาพบส่วนตัว ผูกอบรมให้ทำงานที่ต้องการความช่วยเหลือ และ ประกาศยกย่อง (75.62%)

วิธีแก้ปัญหาก็ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) เรียกมาพบส่วนตัว ผูกอบรมให้ทำงานที่ต้องการความช่วยเหลือและ ประกาศยกย่อง (2) ว่ากล่าวทันทีที่พบ และปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น

ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ (ความเท็จ) นั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความเสียใจในการเชื่อถือเด็กช่วยเหลือ จนเด็กกลับตัวได้ (86.54%) (2) ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีใครเชื่อถือและคบค้าสมาคมด้วย ครูเสียใจอย่างยิ่งและไม่พอใจที่นักเรียนทำเช่นนั้น (84.13%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีใครเชื่อถือ คบค้าสมาคมด้วย ครูเสียใจอย่างยิ่งและไม่พอใจที่นักเรียนทำเช่นนั้น (74.31%) (2) ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความเสียใจในการเชื่อถือเด็กช่วยเหลือ จนเด็กกลับตัวได้ (71.84%)

วิธีแก้ปัญหาก็ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ (1) ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความเสียใจในการเชื่อถือเด็กช่วยเหลือ จนเด็กกลับตัวได้ (2) ชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีใครเชื่อถือและคบค้าสมาคมด้วย ครูรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง และไม่พอใจที่นักเรียนทำเช่นนั้น

ปัญหาการขัดคำสั่งนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) เมื่อนักเรียนผิดจริง ครูแสดงความไม่สนใจกับนักเรียนผู้นั้นอีก จนกว่าจะดีขึ้นและยกย่องคนที่ทำตามคำสั่ง (86.54%) (2) เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว ชี้แจงถามเหตุผล คาดโทษเมื่อนักเรียนผู้นั้นไม่มีเหตุอันควร (81.73%) (3) แก้อตามสาเหตุโดยพิจารณาที่ตัวครู ครูอาจมีลักษณะ ทำทาง และความประพฤติไม่ดี และไม่ได้คบค้าสมาคมกับนักเรียนอย่างพอควร หรือ

นักเรียนเหตุผลอื่น (74.28%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) แก่ตามล่าเหตุ โดยพิจารณาที่ตัวครู ครูอาจมีลักษณะท่าทาง ความประพฤติไม่ดี และไม่ได้คบค้าสมาคมกับนักเรียนอย่างพอควร หรือนักเรียนมีเหตุผลอื่น (72.25%) (2) เรียกนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว ชี้แจงถามเหตุผล คาดโทษ เมื่อนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว (70.19%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) เรียกนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว ชี้แจงถามเหตุผล คาดโทษเมื่อนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว (2) แก่ตามล่าเหตุ โดยพิจารณาที่ตัวครู ครูอาจมีลักษณะท่าทาง ความประพฤติไม่ดี และไม่ได้คบค้าสมาคมกับนักเรียนอย่างพอควร หรือนักเรียนมีเหตุผลอื่น

ปัญหาที่มีกริยาวาจาไม่ดีนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ฝึกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปาก หรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจาไพเราะ (99.28%) (2) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและคาดโทษนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว (81.85%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและคาดโทษนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว (93.20%) (2) ฝึกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปาก หรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจาไพเราะ (91.68%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ฝึกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปาก หรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจาไพเราะ (2) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและคาดโทษนักเรียนผู้หันมาพบส่วนตัว

ปัญหาความทะเลาะตึงตังนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) แก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้นั่งไกลคนที่เรียบร้อย ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะและอื่น ๆ (92.67%) (2) เรียกมาพบพร้อมอบรมตักเตือนและลงโทษพอควร (78.00%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา แก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้นั่งไกลคนที่เรียบร้อย ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะ และอื่น ๆ (73.48%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา แก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจแต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้วง โกลัคนที่เรียบร้อย ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะและอื่น ๆ

ปัญหาความโกรธนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูหางานที่ต้องใช้ความอดทนให้ทำ และหาหนทางให้ได้คบค้าสมาคมกับคนอื่น ๆ (89.66%) (2) ครูปลอบโยนก่อน แล้วจึงสอบถามสาเหตุพร้อมอบรมชี้แจง โดยแนะนำให้เกิดถึงการที่เป็น ไปแล้วในเวลาโกรธ จะทำให้นักเรียนผู้นี้รู้สึกตัวได้ดี (88.70%) (3) อบรมชี้แจงหลังจากที่นักเรียนผู้นี้ระงับความโกรธลงได้ (74.76%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 - ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูหางานที่ต้องใช้ความอดทนให้ทำ และหาหนทางให้ได้คบค้าสมาคมกับคนอื่น ๆ (94.98%) (2) ครูปลอบโยนก่อน แล้วจึงสอบถามสาเหตุพร้อม อบรมชี้แจง โดยแนะนำให้เกิดถึงการที่เป็นไปแล้วในเวลาโกรธ จะทำให้นักเรียนผู้นี้รู้สึกตัว ได้ดี (92.92%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้อง กัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ครูหางานที่ต้องใช้ความอดทนให้ทำ และหาหนทางให้ได้คบค้า สัมคมกับนักเรียนคนอื่น ๆ (2) ครูปลอบโยนก่อน แล้วจึงสอบถามสาเหตุพร้อมอบรมชี้แจง โดยแนะนำให้เกิดถึงการที่เป็นไปแล้วในเวลาโกรธ จะทำให้นักเรียนผู้นี้รู้สึกตัวได้ดี

ปัญหาความตื้อนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ค่อย ๆ แก้ไขตามขั้นตอน คือ ให้เด็กรู้สึกฟังตนเอง ทำอะไรได้ด้วยตนเอง เพราะความ ตื้อ เกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว (87.74%) (2) สอบถามสาเหตุต่าง ๆ โดยคุย กับผู้ปกครองในเรื่องนี้ และร่วมมือกันแก้ไข (86.54%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ไขปัญหา (1) ค่อย ๆ แก้ไขตามขั้นตอน คือ ให้เด็กรู้สึกฟังตนเอง ทำอะไรได้ด้วยตนเอง เพราะ ความตื้อเกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว (90.86%) (2) สอบถามสาเหตุต่าง ๆ โดยคุยกับผู้ปกครองในเรื่องนี้ และร่วมมือกันแก้ไข (72.53%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้อง กัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ค่อย ๆ แก้ไขตามขั้นตอน คือ ให้เด็กรู้สึกฟังตนเอง ทำอะไรได้ ด้วยตนเอง เพราะความตื้อเกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว (2) สอบถามสาเหตุต่าง ๆ โดยคุยกับผู้ปกครองในเรื่องนี้ และร่วมมือกันแก้ไข

ปัญหาความขัดแย้งนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา

(1) ผูกอบรมนักเรียนให้มีการเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์ และเคารพความคิดเห็นผู้อื่นบ้าง (86.78%) (2) ถ้าเกิดกับครู ดูว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอแก้ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียน ชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ (74.52%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ผูกอบรมนักเรียนให้มีการเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์ และเคารพความคิดเห็นผู้อื่นบ้าง (90.72%) (2) ถ้าเกิดกับครูดูว่า ครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอแก้ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียน ชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ (87.56%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ผูกอบรมนักเรียนให้มีการเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์และเคารพความคิดเห็นผู้อื่นบ้าง (2) ถ้าเกิดกับครู ดูว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอแก้ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียน ชี้แจงตักเตือนไม่ลงโทษ

ปัญหาความสะเพร่านั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา คือ ให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่ละเอียดและพิถีพิถัน อย่าทำอะไรหวั่น ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้ว ต้องตรวจตราติดตามให้นักเรียนทำตาม (96.27%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาคือให้ความรอบคอบในการทำงานที่ละเอียดและพิถีพิถัน อย่าทำอะไรหวั่น ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้ว ต้องตรวจตราติดตามให้นักเรียนทำตาม (91.16%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา ผูกให้ความรอบคอบในการทำงานที่ละเอียดและพิถีพิถัน อย่าทำอะไรหวั่น ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้ว ต้องตรวจตราติดตามให้นักเรียนทำตาม

ปัญหาความหยิ่งจองหอง ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูเรียกนักเรียนมาพบส่วนตัวและแก้เหตุขัดแย้ง (84.37%) (2) ครูตักเตือนให้นักเรียนรู้จักโทษของความหยิ่งด้วยตัวของนักเรียนเอง (72.35%) (3) ครูวางอารมณ์เฉย ทำไม่รู้ไม่ชี้ นักเรียนจะเกรงกลัวและกระดากใจไปเอง (70.79%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา ครูตักเตือนให้นักเรียนรู้จักโทษของความหยิ่งด้วยตัวของนักเรียนเอง (86.13%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยและสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา ครูตักเตือนให้นักเรียนรู้จักโทษของความหยิ่งด้วยตัวของนักเรียนเอง

ตารางที่ 23 ร้อยละของครูและนักเรียนที่มีความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหา ในพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

ปัญหา ในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
1. ความไม่สนใจเรียน	1. ครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไป หรือเปล่า พบแล้วจึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ	781	93.87	51	6.13	1,329	91.27	127	8.73
	2. ว่านักเรียนทันทีที่พบนักเรียนนั่งใจลอย ชู- บังคับให้สนใจเรียนมากขึ้น	598	71.87	234	28.13	950	65.24	506	34.76
	3. สับตาดูนักเรียนคนนั้นเสมอ และครูต้องรู้จักใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลูกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวเสมอ	680	81.73	152	18.27	1,026	70.46	430	29.54
	4. ชี้แจงอบรมให้นักเรียนผู้นั้นรู้ถึงผลดีของความตั้งใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และให้รู้จักการเรียนให้มากขึ้นอีก ใช้การลงโทษพอควร	701	84.25	131	15.75	1,120	76.92	335	23.08

ศูนย์วิจัยทรัพยากรฯ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ปัญหา ในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
2. การคัดลอกงานผู้อื่น	1. ครูชี้แจงโทษของการคัดลอกงานผู้อื่นให้นักเรียน ผู้นั้นฟัง เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว พยายามช่วย- เหลือนักเรียนผู้นั้นมากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ	702	84.37	130	15.63	1,258	86.40	198	13.60
	2. ครูดูว่ากล่าวทัณฑ์และให้งานแก่นักเรียนผู้นั้น เพิ่มเติม เป็นการลงโทษไปในตัว	201	24.16	631	75.84	320	21.97	1,136	78.03
	3. ครูอบรมตักเตือนและลดงานนักเรียนผู้นั้นลงบ้าง และเพิ่มให้เมื่อนักเรียนดีขึ้น	618	74.28	214	25.72	1,024	70.32	432	29.68
	4. ปลอ่ยให้ลอก และลอกด้วยความเข้าใจ ถ้าไม่- เข้าใจให้มาถาม	420	50.48	412	49.52	980	67.31	476	32.69
	5. ว่ากล่าวให้เลิกประพฤติ ถ้านักเรียนไม่เข้าใจ ให้ถาม และลงโทษนักเรียนผู้นั้นพอควร	518	62.25	314	37.75	926	63.59	530	36.41

ศูนย์วิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ปัญหา ในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
3. การหนีเรียน	1. อุดล่าเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอน การอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมเพียงใด แล้วดัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ตี ก็ดัดแปลง - การสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้เป็นต้น	720	86.54	112	13.46	1,251	85.92	205	14.08
	2. ลงโทษนักเรียนในห้องเรียน ไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง	476	57.21	356	42.73	840	57.69	616	42.31
	3. เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำ และลงโทษพอควร	651	78.24	181	21.75	1,121	76.99	335	23.01
4. ทรงงว่ามีความรู้ดี กว่าครู	1. ครูดูว่ากล่าวนักเรียนผู้นั้นต่อหน้านักเรียนอื่น ๆ ทันที่ เพื่อให้นักเรียนผู้นั้นได้รู้สำนึก	253	30.41	579	69.59	480	32.97	976	67.03
	2. ครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบเองได้	732	87.98	100	12.02	1,161	79.73	295	20.27
	3. ครูพยายามชักใจไว้ไล่เรียงจนนักเรียนผู้นั้นตอบไม่ได้ นักเรียนจะกระตาคอหายไปเอง ครูกล่าวอบรมนักเรียน	680	81.73	152	18.27	980	67.31	476	32.69

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ปัญหา ในการเรียนการสอน	วิธีแก้ปัญหา	ความคิดเห็นของครูและนักเรียน							
		ครู				นักเรียน			
		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%
4. ทรงงว่ามีความรู้ดี- กว่าครู (ต่อ)	4. เรียบนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว กระทำ และคาดโทษไว้	402	50.48	430	49.52	1,305	89.63	151	10.37
5. กงรไม่ทำการบ้าน ส่ง เนื่องจากไม่ เข้าใจบทเรียนดีพอ	1. ครูตั้งอยู่ในความเมตตาไม่รับสอน สอนทวน- อยู่เสมอ และพยายามทำให้บทเรียนง่าย	581	69.83	251	30.17	982	67.44	474	32.56
	2. ครูหาวิธีการเล่นปนเรียน จนนักเรียนสนใจ พยายามทำบทเรียนให้ง่าย ถ้านักเรียนทำผิดให้ ปรับปรับคองชี้แจงโดยดี ไม่ได้	782	93.99	50	6.01	1,398	96.02	58	3.98
	3. ดูว่ากล่าวนักเรียนที่ไม่เอาใจใส่ที่องบ่นบทเรียน แต่แรก ๆ สิ่งมีพื้นฐานไม่ดี พอถามอะไรก็ตอบ- ไม่ได้ นักเรียนควรกลับไปแก้ไขตัวใหม่	60	7.28	772	92.78	134	9.20	1,322	90.80
	4. ครูเรียกนักเรียนผู้นั้นมาสอนเพิ่มเติมให้ ชี้แนะให้นักเรียนช่วยตัวเองให้มากขึ้น	623	74.87	209	25.13	1,024	70.33	432	29.67
	5. ครูช่วยเหลือดูแลแล้ว เห็นว่านักเรียนผู้นั้นไปไม่ไหว จริง ๆ จึงชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นไปเรียนทางอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า	781	93.87	51	6.13	1,161	79.73	295	20.27

จากตารางที่ 23 สรุปความได้ว่า ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อปัญหาความไม่สนใจเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า พบแล้ว จึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ (93.87%) (2) ชี้แจงอบรมให้นักเรียนผู้นั้นรู้ถึงผลดีของความตั้งใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และให้รู้สึกรักการเรียนให้มากขึ้นอีก ใช้การลงโทษพอควร (84.25%) (3) สับตาดูนักเรียนคนนั้นเล่น และครูต้องรู้จักใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลูกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวเล่น (81.73%) (4) ว่านักเรียนคนที่พบนักเรียนนั่งใจลอย ชูบังคับให้นักเรียนสนใจมากขึ้น (71.87%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า พบแล้วจึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ (91.27%) (2) ชี้แจงอบรมให้นักเรียนผู้นั้น รู้ถึงผลดีของความตั้งใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และให้รู้สึกรักการเรียนให้มากขึ้นอีก ใช้การลงโทษพอควร (76.92%) (3) สับตาดูนักเรียนคนนั้นเล่น และครูต้องรู้จักใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลูกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวเล่น (70.46%)

วิธีแก้ปัญหาคือครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า พบแล้วจึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ (2) ชี้แจงอบรมให้นักเรียนผู้นั้นรู้ถึงผลดีของความตั้งใจตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และให้รู้สึกรักการเรียนให้มากขึ้นอีก ใช้การลงโทษพอควร (3) สับตาดูนักเรียนคนนั้นเล่น และครูต้องรู้จักใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลูกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวเล่น

ปัญหาการคัดลอกงานผู้อื่นนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูชี้แจงโทษของการคัดลอกงานผู้อื่นให้นักเรียนผู้นั้นฟัง เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว พยายามช่วยเหลือนักเรียนผู้นั้นให้มากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ (84.37%) (2) ครูอบรมตักเตือนและลดงานนักเรียนผู้นั้นลงบ้าง และเพิ่มให้เมื่อนักเรียนดีขึ้น (74.28%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูชี้แจงโทษของการคัดลอกงานผู้อื่นให้นักเรียนผู้นั้นฟัง เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว พยายามช่วยเหลือนักเรียนผู้นั้นให้มากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ (86.40%) (2) ครูอบรมตักเตือนและลดงานนักเรียนผู้นั้นลงบ้าง และเพิ่มให้เมื่อนักเรียนดีขึ้น (70.32%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) ครูชี้แจงโทษของการคัดลอกงานผู้อื่นให้นักเรียนผู้นั้นฟัง เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว พยายามช่วยเหลือนักเรียนผู้นั้นให้มากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ (2) ครูอบรมตักเตือนและลดงานนักเรียนผู้นั้นลงบ้าง และเพิ่มให้เมื่อนักเรียนดีขึ้น

ปัญหาการหนีเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) อุดาเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอน การอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมเพียงพอแล้ว แล้วตัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ตีกีก็ตัดแปลงการสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้ (86.54%) (2) เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร (78.24%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) อุดาเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอน การอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมเพียงพอแล้ว แล้วตัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ตีกีก็ตัดแปลงการสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้ (85.92%) (2) เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร (76.99%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา (1) อุดาเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอน การอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมเพียงพอแล้ว แล้วตัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ตีกีก็ตัดแปลงการสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้ (2) เรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร

ปัญหาการทรงตัวมีความรู้ดีกว่าครูนั้น ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบได้เอง (87.98%) (2) ครูพยายามชักจูงไล่เรียงจนนักเรียนผู้นั้นตอบไม่ได้ นักเรียนจะกระดาบไปเอง ครูกล่าวอบรมนักเรียน (81.73%) และนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบได้ (79.73%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ วิธีแก้ปัญหา ครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบได้

ปัญหาการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ ครูส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูหาวิธีการเล่นปนเรียน จนนักเรียนสนใจ

พยายามทำบทเรียนให้ง่าย ถ้านักเรียนทำผิดให้ปรับประคองชี้แจงโดยดี ไม่ได้ (93.99%)
 (2) ครูช่วยเหลือดูแลแล้ว เห็นว่านักเรียนผู้นั้นไปไม่ไหวจริง ๆ จึงชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นไปเรียน
 ทางด้านอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า (93.87%) (3) ครูเรียกนักเรียนผู้นั้นมาสอนเพิ่ม
 เต็มให้ พยายามชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นช่วยตัวเองให้มากขึ้น (74.87%) และนักเรียนส่วน-
 ใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหา (1) ครูหาวิธีการเล่นปนเรียน จนนักเรียน
 สิ้นใจ พยายามทำบทเรียนให้ง่าย ถ้านักเรียนทำผิดให้ปรับประคองชี้แจงโดยดี ไม่ได้
 (96.02%) (2) ครูช่วยเหลือดูแลแล้ว เห็นว่านักเรียนผู้นั้นไปไม่ไหวจริง ๆ จึงชี้แนะให้
 นักเรียนผู้นั้นไปเรียนทางด้านอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า (79.73%) (3) ครูเรียก
 นักเรียนผู้นั้นมาสอนเพิ่มเติมให้ พยายามชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นช่วยตัวเองให้มากขึ้น (70.33%)

วิธีแก้ปัญหาที่ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70 ขึ้นไป) เห็นสอดคล้องกัน คือ
 วิธีแก้ปัญหา (1) ครูหาวิธีการเล่นปนเรียน จนนักเรียนสิ้นใจ พยายามทำบทเรียนให้ง่าย ถ้า
 นักเรียนทำผิดให้ปรับประคองชี้แจงโดยดี ไม่ได้ (2) ครูช่วยเหลือดูแลแล้ว เห็นว่านักเรียน-
 ผู้นั้นไปไม่ไหวจริง ๆ จึงชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นไปเรียนทางด้านอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า
 (3) ครูเรียกนักเรียนผู้นั้นมาสอนเพิ่มเติมให้ พยายามชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นช่วยเหลือตัวเอง
 ให้มากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูทั่วไปและนักเรียน ที่มีต่อวิธีแก้ปัญหา 3 ลักษณะ โดยเฉลี่ยความคิดเห็นเหล่านั้นตามจำนวนข้อของวิธีแก้ปัญหา แล้วใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดของครูและนักเรียนเป็นฐาน ในการเปรียบเทียบร้อยละ ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ร้อยละของครูและนักเรียนที่มีความคิดเห็นต่อลักษณะการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนทุกประเภทปัญหา

ความคิดเห็นของ		จำนวนความคิดเห็นในการแก้ปัญหา		
		ลักษณะที่ 1	ลักษณะที่ 2	ลักษณะที่ 3
ครู	เห็นด้วย	700	573	284
	ร้อยละ	84.13	68.87	34.13
	ไม่เห็นด้วย	132	259	548
	ร้อยละ	15.87	31.13	65.87
	รวม	832	832	832
	ร้อยละ	100	100	100
นักเรียน	เห็นด้วย	1,153	985	513
	ร้อยละ	79.18	67.65	35.23
	ไม่เห็นด้วย	303	471	943
	ร้อยละ	20.82	32.35	64.77
	รวม	1,456	1,456	1,456
	ร้อยละ	100	100	100

จากตารางที่ 24 ครูส่วนมากเห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาลักษณะที่ 1 (84.13%) รองลงมา คือ วิธีแก้ปัญหาลักษณะที่ 2 (68.87%) ส่วนนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาลักษณะที่ 1 และ 2 ร้อยละที่ใกล้เคียงกัน (79.18% และ 67.65% ตามลำดับ)

จากผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูและนักเรียน ต่อวิธีแก้ปัญหา เมื่อนำมาวิเคราะห์ห้อยตามตัวแปร เพศครูและนักเรียน สรุปได้ในตารางที่ 25 ถึง 26 ดังนี้

ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามเพศของผู้ตอบ

Source of Variation	df	SS	MS	F
A (เพศ)	1	2,490.32	2,490.32	17.44**
B (ครูและนักเรียน)	1	237.32	237.32	1.67
AB (เพศ X ครูและนักเรียน)	1	1.93	1.93	0.01
Residual	296	42,252.24	142.74	
Total	299	44,981.81		

**p < .01

จากตารางที่ 25 เมื่อทำการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและนักเรียนตามเพศต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนแล้ว ปรากฏว่า เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน ที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาคำความคิดเห็นของครูและนักเรียนตามเพศที่แตกต่างกันเช่นนี้แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบดูว่า ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเพศใดที่ "เห็นด้วย" ต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนมากที่สุด โดยทำการเปรียบเทียบเป็นคู่ ๆ ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของความคิดเห็นของครูและนักเรียนตามเพศต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน เฉพาะเรื่อง "เห็นด้วย"

ความคิดเห็นของ	ครูชาย (58.95)	นักเรียนชาย (57.33)	ครูหญิง (53.35)	นักเรียนหญิง (51.41)
ครูชาย (58.95)	-	1.62	5.60*	7.54**
นักเรียนชาย (57.33)	-	-	3.98	5.79*
ครูหญิง (53.35)	-	-	-	1.94
นักเรียนหญิง (51.41)	-	-	-	-

**p < .01 , *p < .05

ตารางที่ 26 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของมัธยเลขคิดของความคิดเห็นของครูกับนักเรียนเป็นรายคู่ พบว่า ความคิดเห็นของครูชายแตกต่างจากของครูหญิง ($p < .05$) และของนักเรียนหญิง ($p < .01$) ความคิดเห็นของนักเรียนชายแตกต่างจากของนักเรียนหญิง ($p < .05$)

3. ผลการศึกษาการปฏิบัติจริงกับความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

ผู้วิจัยได้ศึกษาร้อยละของการปฏิบัติจริงบ่อยครั้ง (50% ขึ้นไป) กับร้อยละของการปฏิบัติจริงไม่บ่อยครั้ง (ต่ำกว่า 50%) กับร้อยละของครูและนักเรียนที่มีความ "เห็นด้วย" (70% ขึ้นไป) และ "ไม่เห็นด้วย" (70% ขึ้นไป) ต่อวิธีการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนในจำนวน 109 วิธี ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบวิธีแก้ปัญหที่ปฏิบัติกับความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการวิธีแก้ปัญหทางวินัยทั้งหมดของนักเรียน

วิธีแก้ปัญหที่ปฏิบัติ	ความคิดเห็น เห็นด้วย (70% ขึ้นไป)	ไม่เห็นด้วย (70% ขึ้นไป)
แก้บ่อยครั้ง (50% ขึ้นไป)	13	-
แก้ไม่บ่อยครั้ง (ต่ำกว่า 50%)	38	9

จากตารางที่ 27 พบว่า วิธีแก้ปัญหที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ครูและนักเรียนเห็นด้วย มีทั้งหมด 13 วิธี และที่ไม่เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหที่เกิดขึ้นไม่บ่อยครั้ง มี 9 วิธี ดังนี้

วิธีแก้ปัญหที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง (50% ขึ้นไป) ครูและนักเรียนเห็นด้วย (70% ขึ้นไป) มี 13 วิธี คือ (1) ในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง มี 5 วิธี คือ ปัญหานักเรียนขาดเรียนบ่อย ๆ แก้โดยวิธีร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้าน ก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน (78.41% - 90.26% และ 83.45% ตามลำดับ) ปัญหาทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย แก้โดยวิธีให้รับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบา แต่ประกาศ-เหตุการณ์นี้โดยมิระบุชื่อ เพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง (60.76% - 86.54% และ

90.45% ตามลำดับ) ปัญหาติดยาเสพติด แก้โดยวิธี พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษาและ
 ร่วมมือกันแก้ตามล่าเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ (50.00% - 95.07% และ 90.04% ตาม
 ลำดับ) ปัญหาเล่นการพนัน แก้โดยวิธีอบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หาลาจำและภาคทัณฑ์
 (61.54% - 82.81% และ 77.67% ตามลำดับ) ปัญหาลักขโมย แก้โดยวิธีพบผู้ปกครอง
 ชดใช้ของคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหาลงโทษตามล่าเหตุ ไม่ลงโทษ (50.00% -
 87.74% และ 70.19% ตามลำดับ) (2) ในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง มี
 2 วิธี คือ ปัญหาหลีกเลี่ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ แก้โดยวิธีตามเหตุผลแก้ตามล่าเหตุ เช่น
 ไม่สบาย หรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอันควรก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่
 ประพฤติอีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (83.78% - 86.54% และ 88.80% ตามลำดับ)
 ปัญหาไม่รักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน แก้โดยวิธีชดใช้ของและชี้แจงอบรม และถามว่าจะให้
 ลงโทษโดยวิธีใด ลงโทษตามสมควร (70.21% - 76.80% และ 80.97% ตามลำดับ)

(3) ในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน มี 6 วิธีคือปัญหาความ
 ลักปรก แก้โดยวิธีครุฝึกให้นักเรียนเกิดความขยันทำความสะอาด เมื่อสั่งอะไรไปแล้วก็ตรวจ-
 ตราให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานลักปรก หรือทิ้งเศษกระดาษ ก็ทำการตักเตือน
 เป็นการส่วนตัว แล้วแก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดห้องเรียน เดินตรวจตราใน-
 ตอนเช้า แล้วระบุสิ่งต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดานดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง (76.91% -
 98.79% และ 92.44% ตามลำดับ) ปัญหาความลุ่มลุ่มร้าย แก้โดยวิธีฝึกนักเรียนให้เป็นคน
 ประหยัด เช่น ให้ฝากเงินออมสิน หรือรู้จักการสะสม เช่น สะสมแลตมป์ อบรมชี้แจงอยู่เสมอ
 ถึงการรู้จักถนอมของใช้ และเครื่องแต่งกายที่มีค่าไม่ให้ประดับประดาตามโรงเรียน (66.67% -
 97.47% และ 97.46% ตามลำดับ) ปัญหาความเกเร แก้โดยวิธีดูตามล่าเหตุว่า มาจาก
 อะไร เช่น มาจากสัญญาขาดการต่อสู้อหรือมาจากนิสัย ก็แก้ตามล่าเหตุ นั้น ๆ (51.22% -
 91.35% และ 92.10% ตามลำดับ) ปัญหาความเห็นแก่ตัว แก้โดยวิธีว่ากล่าวหนักที่พบ และ
 ให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (82.76% - 85.34% และ 77.27% ตามลำดับ) ปัญหาความทะเลาะวิวาท
 แก้โดยวิธีแก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้หนึ่งไกลคนที่
 ระบายร้อน ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะและอื่น ๆ (51.90% - 92.67% และ 73.48% ตาม
 ลำดับ) ปัญหาความสะเพร่า แก้โดยวิธีฝึกให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่สะอาดและ -
 พิถีพิถัน อย่างทำอะไรหวัด ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้ว ต้องตรวจตราติดตามให้นักเรียนทำตาม
 (69.51% - 96.27% และ 91.16% ตามลำดับ)

วิธีแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่บ่อยครั้ง (ต่ำกว่า 50%) ครูและนักเรียนไม่เห็นด้วย (70% ขึ้นไป) มี 9) วิธี (1) ในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง มี 3 วิธี คือ ปัญหา นักเรียนหนีโรงเรียน แก้โดยวิธีเรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง (16.83% - 75.61% และ 78.84% ตามลำดับ) และวิธีลงโทษนักเรียนในห้องพักครูและประกาศ ให้นักเรียนอื่น ๆ ทราบ โดยระบุชื่อ (4.95% - 85.58% และ 84.07% ตามลำดับ) ปัญหา เล่นการพนัน แก้โดยวิธีเรียกมาลงโทษหน้าแถว และให้รับปากว่าจะไม่ปฏิบัติอีก (23.08% - 71.99% และ 73.35% ตามลำดับ) (2) ในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง มี 4 วิธี คือ ปัญหามาโรงเรียนล่าช้าบ่อยครั้ง แก้โดยวิธีลงโทษเท่า ๆ กันทุกคน เพราะถือว่า ทำผิดระเบียบของโรงเรียน (23.67% - 80.53% และ 99.81% ตามลำดับ) ปัญหาสูบบุหรี่ แก้โดยวิธีเรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้คนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง (1.68% - 89.06% และ 85.93% ตามลำดับ) และวิธีเปิดโอกาสให้สู้บในห้องโดยครูควบคุม เพื่อป้องกันการแพร่ขยาย และพฤติกรรมอื่นที่ตามมา (2.52% - 92.79% และ 90.94% ตามลำดับ) (3) ในพฤติกรรม นักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน มี 2 วิธี คือ ปัญหาการคัดลอกงานผู้อื่น แก้ โดยวิธีครูดูว่านักเรียนทำผิด และให้งานแก่นักเรียนผู้อื่นเพิ่มเติม เป็นการลงโทษในตัว (48.60% - 75.84% และ 78.03% ตามลำดับ) ปัญหาครูไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่ เข้าใจบทเรียนดีพอ แก้โดยวิธีครูว่ากล่าวนักเรียนที่ไม่เอาใจใส่ต้องบ่นบทเรียนแต่แรก ๆ ซึ่ง มีพื้นฐานไม่ดี พอถามอะไรก็ตอบไม่ได้ นักเรียนควรกลับไปแก้ไขตัวใหม่ (17.07% - 92.78% และ 90.80% ตามลำดับ)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย